

150 cent

zesde jaargang nr. 18 – 29 april 1972

VIETNAM BULLETIN

De luchtoorlog

Verschijnt om de 14 dagen

Redaktie: Jan Boonstra Benno Groeneveld
M.van Dulleman Tineke Nijenhuis
W. de Graaff Paul Timmer

Redaktie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin. Abonnement per 1/1 '72: f 15,- per jaar, f 8,50 per half jaar, met stilzwijgende verlenging.

Het offensief

In de drie jaar dat Nixon in het Witte Huis zetelt heeft hij meer bommen op Indo-China laten vallen, ongeveer 3 miljoen ton, dan Lyndon Johnson in zijn ambtsperiode van vijf jaar. Nixon heeft meer dan 1.000 kilo aan bommen per minuut laten vallen in elke minuut van zijn regeringsperiode. Hij is - en daarin is hij de 'eerste' - de man geworden die meer aan vernietiging uit de lucht heeft laten neerdalen dan ooit iemand in de geschiedenis heeft gedaan. En dit, wel te bedenken, onder het motto dat de oorlog aan het verminderen is Kortom, na zichzelf tot de grootste bommensmijter van alle tijden gemaakt te hebben, na Lyndon Johnson overtroffen te hebben in vernietiging van het land, zo niet van de volkeren van Indo-China, na desondanks er niet in geslaagd te zijn de wil van Hanoi te breken of af te schrikken van haar grootste offensief sinds Dien Bien Phu, en nadat Saigon meer dan ooit gedwongen is geheel te steunen op de Amerikaanse luchtmacht, terwijl toch steeds de vietnamisering een steeds groter succes werd genoemd, na dit alles te hebben gedaan gaat Nixon maar door met opvoeren van bombardementen, terwijl de Russen, daardoor niet afgeschrikt, steeds zwaarder materiaal leveren in de vorm van artillerie en SAM-raketten. Hoe kan dit alles ooit beschreven worden als het geleidelijk verminderen - laat staan aflopen - van de oorlog!

Dit vinnige commentaar geeft 'The Washington Post' van 11 april op de massale inzet van praktische alle beschikbare vliegtuigen en vliegdekschepen van de VS om de ineenstorting van de legers van het Saigon-regiem te voorkomen, nu het offensief van de bevrijdingslegers is losgebarsten. Onverwachts kwam dit offensief niet. Al maanden lang werd er over gesproken. Dat opnieuw in zo'n hevige mate - als in 1968 - naar de wapenen gegrepen wordt is het gevolg van ruim drie jaar Nixon-politiek ten opzichte van Indo-China. Deze politiek staat bekend onder de naam vietnamisering en houdt in de handhaving van Amerikaanse vazallenregimes in Saigon, Phnom-Penh en Vientiane door verheviging en uitbreiding van de oorlog en door te weigeren door middel van een politiek kompromis tot een regeling van het Vietnamese vraagstuk te komen.

De feiten over de verheviging en uitbreiding zijn bekend: de uitbreiding van de oorlog met Cambodja en de inval in Laos; de verheviging van de luchtoorlog, de geautomatiseerde en elektronische oorlog in geheel Indo-China en het vergroten van de Aziatische huurlegers. In de laatste maanden is daar dan nog bij gekomen de hervatting - sinds november 1971 - van de bombardementen op Noord-Vietnam. (De koppen in diverse kranten van 6 april: de VS hervatten de bombardementen op Noord-Vietnam, slaan dan ook nergens op. Op 20 maart jongstleden - vóór het huidige Vietnamese offensief - had het Amerikaanse opperbevel in Saigon al melding gemaakt van het 100ste bombardement op Noord-Vietnam in 1972; d.w.z. 100 bombardementen in 80 dagen.)

Wat de onderhandelingen in Parijs betreft: deze zijn door Johnson mogelijk geworden en Nixon's bijdrage eraan bestaat geheel uit het zodanig boycotten van de besprekingen dat gedurende zijn gehele ambtsperiode tot nu toe geen enkel resultaat is bereikt. De door Nixon gestelde eisen komen nog altijd neer op een kapitulatie van de bevrijdingsbewegingen: het prijsgeven van reeds bevrijde gebieden en het opgeven van datgene waarvoor de Vietnamezen al sinds 1941 strijden: vrede, eenheid en onafhankelijkheid van hun land.

Dan de feiten van de laatste 8 maanden: de benoeming van Porter tot Amerikaans onderhandelaar te Parijs,

nota bene een man die nauw betrokken is bij de operatie Phoenix - het politieke sluipmoordprogramma ter vernietiging van de tegenstanders van Thieu -; de geheel door de Amerikanen gesteunde herverkiezing van Thieu, juist de man die zich geheel verzet tegen elk kompromis (ook met Zuidvietnamese neutralisten) en recentelijk (23 maart) de Amerikaanse mededeling überhaupt geen belangstelling meer te hebben voor vredesbesprekingen.

Nixon praat over vrede en heeft de oorlog verhevigd en uitgebreid, waardoor sinds zijn bewind nog eens 3 miljoen boeren, die in rust leefden, van hun grond zijn verdreven, gewond of gedood. Nixon praat over het recht op zelfbeschikking van de volkeren van Indo-China en geeft steeds meer steun aan dictators die op geen enkele wijze hun volkeren vertegenwoordigen, getuige de meer dan 100.000 politieke gevangenen in Zuid-Vietnam en de onderdrukking van alle oppositionele politieke partijen en nieuwsmidia.

Toen de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Vietnam op 1 juli 1971 nieuwe vredesvoorstellen in 7 punten bekend maakte - waarin alle belangrijke problemen fundamenteel aan de orde gesteld werden - gaf de VRR daarbij het volgende commentaar: We hebben Nixon een zoete taart aangeboden. Als het Witte Huis niet van de aangeboden gelegenheid gebruik wil maken zal het later een vergiftigde taart moeten nuttigen. Dit ogenblik schijnt nu aan te breken.

Dit nummer

Dit nummer is gewijd aan de twee hoofdaspekten van Nixon's Vietnam-beleid. In de eerste plaats de luchtoorlog, waarover een uitvoerige studie van Fred Branfman: de Derde Indochinese Oorlog. Branfman verbleef van maart 1967 tot februari 1971 in Laos, eerst in dienst van de International Voluntary Services, later als zelfstandig werkend onderzoeker. Hij maakte een uitvoerige studie van de Amerikaanse luchtbombardementen en onderzocht met name de gevolgen daarvan voor de burgerbevolking. Hij interviewde duizenden vluchtelingen en talrijke Amerikaanse functionarissen en piloten. Enkele fragmen-

ten uit interviews met Laotianen en tekeningen die hij deze mensen liet maken over wat zij hadden meegemaakt zijn in dit artikel opgenomen. In zijn studie zijn ook - in kaders - delen verwerkt van andere rapporten over de luchtoorlog, zoals dat van Cornell University (VS).

Het tweede onderwerp betreft het vredesoverleg. Prof. George McT. Kahin, hoogleraar aan de Cornell

Universiteit, over Nixon's recente 'vredes'-plan, de VRR met een nadere verduidelijking (van 2 februari j.l.) van haar 7 punten-plan van 1 juli 1971. Op het huidige Vietnamese offensief zal uiteraard in een volgend nummer worden ingegaan.

DE REDAKTIE

Luchtoorlog: de derde Indochinese oorlog

door Fred Branfman,
director Project Airwar

'In het defensierapport dat ik dit jaar aan het Congres heb uitgebracht heb ik getracht erop te wijzen dat wij van plan zijn de aanwezigheid en het inzetten van de lucht- en zeemacht in Azië gedurende geruime tijd voort te zetten. Deze gedachte dat de Nixon-doktrine op de een of andere manier betekent dat wij in Azië geen lucht- of zeemacht meer zullen hebben is een grote misvatting..'

- Amerikaanse Minister van Defensie Laird, 14 november 1971
Ontmoeting met de pers

INLEIDING

De regering-Nixon blijft volledig toegewijd aan een 20 jaar oude doelstelling van de Amerikaanse leiders: om in Indochina vriendschappelijke regimes aan de macht te houden. Het is om deze reden dat de regering een inval heeft gedaan in Cambodja en Zuid-Laos; dat zij in Laos de bombardementen heeft verdubbeld en daar 10.000 nieuwe Thailandse militairen heeft ingezet; de bombardementen op Noord-Vietnam heeft hervat; 3 miljoen ton aan bommen boven Indochina heeft laten vallen en meer dan 3 miljoen burgers alleen al heeft gewond of dakloos gemaakt (bron: Vluchtelingen Subkommissie van de Amerikaanse Senaat). En het is om deze reden dat het nieuwste onderhandelingsvoorstel van Richard Nixon er nog steeds op staat dat hij zal meebeslissen wie in Indochina zal heersen, de ware reden waarom deze oorlog meer dan twee decennia lang is gevoerd.

Maar ook al zijn de doelstellingen niet veranderd, de tactiek is dat wel. Om verscheidene redenen heeft de regering-Nixon gekonkludeerd dat zij niet op grondtroepen kan vertrouwen om haar houvast in Indochina te handhaven, zoals haar voorgangers dat wel deden gedurende de eerste (1946-54) en tweede (1961-68) Indochinese oorlog. Het Amerikaanse expeditieleger is te kostbaar gebleken, daar het inflatie en enorme uitgaven voor technologie op tamelijk laag nivo met zich meebracht; Amerikaanse militairen zijn, in hun voordeel, steeds minder gewillig gebleken om te vechten; hoge Amerikaanse verlies-

cijfers en oproepen van dienstplichtigen hebben in de VS op grote schaal afkeuring opgeroepen. En Aziatische grondtroepen, gesteund door willekeurig welke aantallen Amerikaanse infanterie en/of adviseurs, zijn nooit in staat geweest hun guerrilla-tegenstanders te weerstaan.

De regering-Nixon heeft dus haar toevlucht genomen tot een nieuw soort oorlog, waarin machines het grootste deel van het doden en vernietigen doen, buiten medeweten van het Amerikaanse volk; waarin een Amerikaanse president kan beweren vrede te brengen terwijl hij tegelijkertijd vanuit de lucht een grootscheepse en bloedige oorlog voortzet.

Deze nieuwe oorlog is een *geautomatiseerde* oorlog, gevoerd door machines waarbij grondtroepen op het tweede plan staan; het is *totale* oorlog, die geen onderscheid maakt tussen militaire en burgerdoelen en alles op de grond vernietigt en het is *geheime* oorlog, gevoerd buiten medeweten van het Amerikaanse volk.

Deze nieuwe oorlog is de luchtoorlog, de Derde Indochinese Oorlog.

1. Luchtoorlog: geautomatiseerde oorlog

Amerikaanse machines verrichten momenteel het grootste deel

VIETNAM KRANT

Door de Brede Viet Nam Beweging Nijmegen is uitgegeven een informatie-blad op krantenformaat over de oorlog zoals die thans door de VS wordt gevoerd in Indo-China: de luchtoorlog, de geautomatiseerde, elektronische, chemische en biologische oorlog. Dit alles in goed leesbare, overzichtelijke artikelen, met foto's, tekeningen, citaten en kaartjes, en gedrukt in twee kleuren.

DEZE KRANT IS BIJ UITSTEK GESCHIKT VOOR VERSPREIDING OP GROTE SCHAAL: verkoop op straat, op markten en bij winkelcentra. De prijs is zeer laag, namelijk f 0,25 bij bestelling van meerdere exemplaren.

HELP MEE MET DE VERSPREIDING VAN DEZE ZEER GOEDE KRANT. Bestellingen bij de Brede Viet Nam Beweging Nijmegen, Berg en Dalseweg 361, Nijmegen. Bij spoed belle men: SUN, 08800 - 2 54 50.

van het doden en vernietigen in Indochina: elektronische apparaten, fotoverkenningsvliegtuigen en lichte artillerie-verkenner lokalisering doelen: technisch zeer verfijnde vliegtuigen werpen bommen af om deze te vernietigen.

Nooit tevoren is zulke geautomatiseerde oorlog het belangrijkste interventiemiddel geweest. Natuurlijk zijn al eerder aanzienlijke bombardementen uitgevoerd: in de Tweede Wereldoorlog, de Koreaanse oorlog en de tweede Indochinese oorlog. Maar in het verleden was het doel van deze bombardementen altijd om ondersteuning te geven aan een grote expeditie-grondmacht die het leeuwedeel van het vechten en sterven voor zijn rekening nam. Tussen 1965 en 1968 werd b.v. het grootste deel van de bombardementen beschouwd als *strategisch* (in Noord-Vietnam) *'interdiction'* (zoals in Zuid-Laos en veel van Zuid-Vietnam) en *taktisch* (zoals in Zuid-Vietnam), alles om de half miljoen

INTERDICTION

In rapporten over de Amerikaanse luchtoorlog in Indo-China wordt veel gebruik gemaakt van het begrip 'interdiction'. Dit is niet met één woord te vertellen. Het rapport van de Cornell Universiteit omschrijft 'interdiction' als het voorkómen of verhinderen dat de vijand gebruik maakt van gebieden of routes, of, als een selectieve campagne tegen de gehele logistieke organisatie van de vijand.

Het rapport merkt hierbij op:

1. dat 90% van de luchtaanvallen op Zuid-Vietnam onder de categorie interdiction vallen;
2. dat als men de vijand wil vernietigen in gebieden waar hij zich bevindt of op routes waarover hij zich beweegt, dat zonder meer tot gevolg heeft dat zeer veel slachtoffers vallen onder de burgerbevolking, daar in een guerrilla-oorlog de vijand overal is;
3. dat een dramatisch voorbeeld van toepassing op grote schaal van interdiction-luchtacties het gebruik is van B-52 bommenwerpers. Deze superbommenwerper, oorspronkelijk ontworpen voor het vervoeren van atoombommen, heeft in Vietnam een nieuwe toepassing gekregen door zijn enorme laadvermogen: 30 ton in één keer aan bommen.

Deze vliegtuigen opereren vaak in formaties van 6 stuks. Aldus optredend kunnen zij een gebied van 2 km in het vierkant in één missie totaal vernietigen. En... meer dan de helft van het gewicht aan bommen op Zuid-Vietnam is afgeworpen door B-52-ers.

Op een dag kwamen de vliegtuigen om bommen te gooien en raketten af te schieten zodat mijn dorp in brand stond. Ik was nog teruggegaan tezamen met een vriend, om nog wat eigendommen uit de huizen te halen. Maar mijn vriend kwam niet bijtijds in de schuilgrot terug. Hij werd beschoten door de vliegtuigen. Zijn been was gebroken en hij stierf, voor altijd. Wat mij betreft, ik had de grot al bereikt.

*Een 17-jarige
Laotiaanse vluchteling*

Amerikaanse grondtroepen te ondersteunen door de guerrilla bases en aanvoerlijnen te verzwakken.

Wat nu nieuw is, is dat de door de VS ondersteunde grondtroepen bedoeld zijn om de bommenwerpers, die het grootste deel van het vechten doen, aan te vullen. Door de VS betaalde Aziatische infanterie is nooit in staat geweest haar guerrilla-tegenstanders te weerstaan. Daarom gebruiken de VS tegenwoordig Aziaten om: (1) 'de vlag te tonen' door na een bombardement, die een terugtrekking van guerrillastrijders heeft teweeggebracht, binnen te vallen om voorraden en vluchtelingen mee te nemen; (2) statische verdediging te bieden aan de grotere steden en bases; (3) als 'levend aas' te fungeren om vijandelijk vuur te trekken zodat Amerikaanse piloten enig idee zullen hebben waar zij moeten bombarderen.

2. Luchtoorlog: Totale oorlog

Door zijn aard vernietigt de luchtoorlog alles op de grond: huizen, scholen, tuinen, pagodes, rijstvelden, boomgaarden, huisdieren en vee en natuurlijk mensen die in de openlucht worden betrapt.

Toen de Amerikaanse leiders besloten om massaal te bombarderen in de arme landbouwstreken van Indochina, ondernamen zij onvermijdelijk een oorlog tegen de maatschappij als geheel. De enige strikt 'militaire' doelen, die geregeld vanuit de lucht te lokaliseren waren, waren wegen en bruggen, met uitzondering van enkele Noordvietnamese fabrieken die vroeg in 1965 werden vernietigd. Andere 'militaire' doelen, zoals soldaten, vrachtwagens, wapendepots of lucht doelbatterijen, worden slechts sporadisch gevonden of verondersteld te liggen te

midden van de burgerbevolking. De luchtmacht is niet bereid om in Indochina alleen maar de wegen, paden en bruggen te bombarderen, die gemakkelijk te repareren of te omzeilen zijn. Tegelijkertijd heeft zij honderden vliegtuigen boven Indochina in de lucht gebracht, en regels ingevoerd volgens welke de vliegtuigen zolang ze daar zijn zo dikwijls mogelijk gebruikt moeten worden en niet naar hun basis mogen terugkeren zonder hun bommen te laten vallen. Hierdoor komen de piloten er onvermijdelijk toe om de civiele en sociale infrastructuur systematisch te vernietigen.

Een van de meest treffende voorbeelden van deze totale oorlog vanuit de lucht is de Vlakte der Kruiken en Noordoost-Laos. De Vlakte der Kruiken was een welvarende bruisende gemeenschap van 50.000 mensen toen de Pathet Lao guerrilla beweging hem in mei 1964 bezette. De VS begonnen hem toen te bom-

barderen, en in steeds toenemende intensiteit aan te vallen tot september 1969, toen door de VS gesteunde Meo-guerrilla's de overlevenden van de Vlakte afhaalden. Gedurende deze jaren werd alles op de Vlakte met de grond gelijk gemaakt. Vandaag is het een verlaten woestijn. Gedurende deze 5 1/2 jaar zijn er bijna geen grondgevechten op de Vlakte geleverd. Het is een van de eerste gemeenschappen in de geschiedenis die door totale oorlog van de kaart is geveegd.

3. Luchtoorlog: geheime oorlog

De regering-Nixon is in staat geweest om een grootscheepse luchtoorlog te voeren en tegelijkertijd vele Amerikanen ervan te overtuigen dat zij probeert de oorlog te beëindigen, voornamelijk door toepassing van de meest blatante nieuwsbeheersing in de geschiedenis van de VS.

Aan de ene kant heeft zij de pers verboden het grootste deel van de luchtoorlog uit de eerste hand waar te nemen. Vóór 1969 viel 70 pct. van de bommen binnen Zuid-Vietnam (Studie van de luchtoorlog door Cornell University), de meeste bombardementen werden uitgevoerd vanaf Zuidvietnamese luchtbases. Sedert 1969 viel 2/3 van alle bommen buiten Zuid-Vietnam, voornamelijk vanaf Thailandse luchtbases. *De regering-Nixon heeft geweigerd om journalisten te laten meevliegen op bombardementsvluchten buiten Zuid-Vietnam. Journalisten worden van de Thailandse luchtbases geweerd.* Dit is niet gedaan terwille van de militaire veiligheid. Het was journalisten altijd toegestaan mee te vliegen op bombardementsvluchten, en om vrije toegang te hebben tot bases in Zuid-Vietnam, toen Amerikaanse levens nog veel meer in de waagschaal zouden zijn gesteld door journalistieke indiskreties. Het is louter en alleen gedaan om de strijd voor het Amerikaanse volk geheim te houden.

Bovendien heeft de regering-Nixon geweigerd om journalisten naar de slagvelden in Laos en Cambodja te vliegen waar het meeste vechten plaatsvond. Journalisten worden slechts af en toe meegenomen op korte inklusieve tochtjes, en zonder uitzondering weggehouden van versgebombardeerde gebieden. Op deze manier zijn journalisten gewoonlijk niet in staat geweest om pasgebombardeerde gebieden die zijn ingenomen door vriendschappelijk troepen waar te nemen. Nogmaals, dit was niet de politiek in Zuid-Vietnam, waar verslagen uit de eerste hand over vernietiging vanuit de lucht er veel toe bijdroegen om in dit land anti-oorlogsgevoelens op te wekken.

Aan de andere kant hebben regeringsfunctionarissen met succes het verraderlijke beeld geschapen van een steriele antiseptische luchtoorlog die alleen tegen 'militaire' doelen werd gevoerd. Dit hebben zij gedaan door (1) alle informatie over de luchtoorlog, behalve tonnages en aantallen piloten, op een verboden lijst te zetten buiten bereik van het publiek en van het Congres; (2) invoering van Orwelliaanse Newspeak-frasen zoals 'beschermende reactie'-aanvallen en 'beschermende reactie-aanvallen van beperkte duur' om massale en langdurige bombardementsvluchten te maskeren; (3) voortdurend staande te houden, op perskonferenties, bij toespraken of bij optredens in het Congres, dat burgerdoelen nooit worden gebombardeerd.

Hoewel veel van de werkelijke feiten over de bombardementen zijn doorgesijpeld tot een klein gedeelte van het publiek, is de regeringsbeheersing van het nieuws over de luchtoorlog grotendeels succesvol gebleken. De verwoestingen zijn van de voorpagina's en TV-schermen verdwenen. De meeste Amerikanen geloven dat Nixon probeert de oorlog te beëindigen. Binnenlandse afkeuring is gedempt.

4. Luchtoorlog: Verliezen onder de burgerbevolking

Op dit ogenblik zelf worden door niemand opgemerkt boeren aan de andere kant van de aardbol levend verbrand door napalm, doorzeefd door antipersonnel bommen, levend begraven door zware explosieven en in stukken gescheurd door fragmentatiebommen. De meeste van deze bombardements-slachtoffers zijn burgers.

De luchtoorlog veroorzaakt hoge verliezen onder de burgerbevolking. De zware tol in het verleden door de burgerbevolking betaald ten gevolge van de bombardementen is goedgedocumenteerd (zie hieronder).

Hoewel er momenteel geen manier is om feitelijke aantallen doden en gewonden vast te stellen, mogen we aannemen dat het er nog altijd veel zijn. Er leven nog honderduizenden burgers in bombardementsgebieden, en iedere maand vallen nog 30.000 ton aan bommen. De vermindering van de maandelijkse tonnages bommen die onder Nixon heeft plaatsgevonden geeft niet noodzakelijkerwijs een vermindering weer van de verliezen onder de burgerbevolking. In de eerste plaats heeft zijn regering het zwaartepunt van de bombardementen verlegd naar Laos en Cambodja, waar nog minder militaire doelen zijn dan in Vietnam, verder is er de laatste drie jaar een aanzienlijke toename geweest van de elektronische apparaten en 'slimme' bommen

HET GROEIEND AANTAL BURGERSLACHTOFFERS (tot augustus 1971)

	ZUID-VIETNAM (1)		LAOS (2)		CAMBODJA		TOTAAL 16-1971
	1964-68	1969-8/71	1964-68	1969-8/71	1964-68	1969-8/71	
gedood	235.000	100.000	50.000	50.000	geen	tienduizenden	450.000
gewond	500.000	240.000	125.000	125.000	geen	tienduizenden	1.000.000
vluchteling	4.245.300	1.450.000	500.000	500.000	geen	1.600.000	8.295.300
totaal	4.980.300	1.790.000	675.000	675.000	geen	1.635.000	9.755.300

doden, gewonden en vluchtelingen tijdens Johnson (1964-1968)

5.655.300

doden, gewonden, vluchtelingen tijdens Nixon (1969-augustus 1971)

4.100.000

burgerslachtoffers: maandelijks gemiddelde tijdens Johnson (1964-1968)

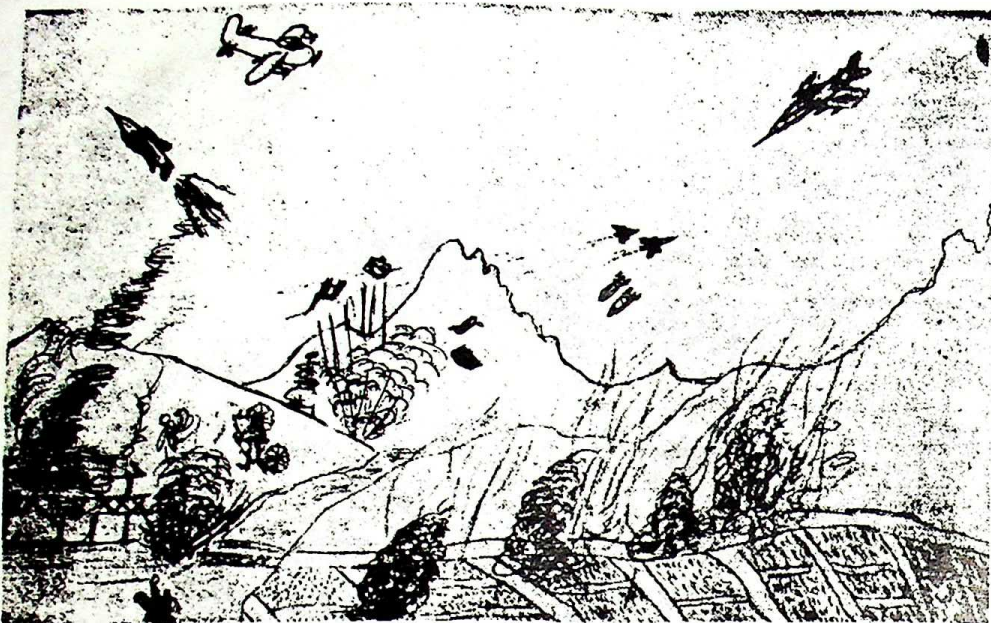
95.000

burgerslachtoffers: maandelijks gemiddelde tijdens Nixon (1969-augustus 1971)

130.000

(1) schatting van de Kennedy Subcommittee on Refugees
(2) eigen schattingen betreffende gehele Laotiaanse gebied

Fred. Branfman
Bloodier Than Ever

Voor die tijd was mijn dorp welvarend. Toen kwam de tijd dat we door vliegtuigen aangevallen werden en onze rijstvelden werden gebombardeerd en verbrand met napalmbommen. En de huizen werden getroffen en verbrand en wij verloren al onze bezittingen. Ik denk daar aan terug en ik wil huilen. Maar ik heb geen tranen meer. Want ik ben uit mijn geboortedorp weggevlucht.

Een 21-jarige
Laotiaanse vluchteling
Uit: The Washington Post,
23 mei 1971

DE VOORTGAANDE LUCHTOORLOG

Bommentonnage

Bron: Pentagon Information Office

1965	360.000
1966	496.319
1967	932.119
1968	1.437.370
1969	1.387.259
1970	997.466
jan/mei '71	391.946

6.002.479 ton - Ter vergelijking:

De VS wierpen tijdens de Ie Wereldoorlog op alle fronten in het totaal 2.057.244 ton af.

Tijdens de Koreaanse oorlog (1950-1953) 635.000 ton

Maandelijks gemiddelde tijdens Johnson: 59.704 ton

Maandelijks gemiddelde tijdens Nixon: 95.402 ton

Totaal tijdens Johnson (1965-1968): 3.215.808 ton

Totaal tijdens Nixon in periode 1969-mei 1971: 2.776.671 ton

The Ongoing War
Fred Branfman, Steve Cohn

die misschien meer doden onder burgers veroorzaken. B.v.: een recent rapport van de regerings-rekenkamer toont aan dat de luchtoorlog één van de belangrijkste oorzaken is geweest van de bijna 2 miljoen vluchtelingen in Cambodja, ofwel een derde van de bevolking. Maar de studie van de luchtoorlog door Cornell University toont aan dat de VS 'slechts' 140.000 ton aan bommen op Cambodja hebben laten vallen, vergeleken bij meer dan 1,5 miljoen ton op Laos, waar slechts 700.000 mensen of 1/4 van de bevolking tot vluchteling zijn gemaakt. Klaarblijkelijk geven verminderingen van tonnages geen indicatie van het feitelijke leed door de luchtoorlog veroorzaakt.

De luchtoorlog maakt veel meer burgerslachtoffers dan militaire. Amerikaanse bommenwerpers kunnen guerrillasoldaten die overdag slapen en zich 's nachts in kleine groepjes door het bos verplaatsen niet lokaliseren. Bommenwerpers vallen uiteindelijk de enige sporen van menselijk leven aan die ze vanuit de lucht kunnen zien: vuren, bebouwde velden, voetsporen, gemaaid of platgetrapt gras enz. Deze zijn gewoonlijk gelegen in en rondom dorpen. Ze zijn gewoonlijk gemaakt door burgers, die gebonden zijn aan hun familie en geen zwervend bestaan

kunnen leiden. Bovendien zijn die vaste doelen die het meest als 'militair' worden aangeduid - wegen, veerponten, bruggen - gewoonlijk precies op die plaatsen waar de hoogste concentraties van burgers zich bevinden. In landbouwgebieden, zoals in Indochina, zijn het de wegen, bruggen, veerponten, die concentraties van burgers aantrekken.

5. Luchtoorlog: Het leven onder de bommen

Op dit ogenblik leven tienduizenden Indochinese boeren in grotten, holen, tunnels en loopgraven, zich verbergend voor de 1500 ton bommen die dagelijks onophoudelijk neerdalen op Indochina.

Vele miljoenen mensen leven in gebieden die dag en nacht onderworpen zijn aan Amerikaanse bombardementen. De meeste bombardementen vinden thans plaats in de door de guerrilla beheerste gebieden van Laos en Cambodja, in de noordelijke gebieden van Zuid-Vietnam en het zuidelijk deel van Noord-Vietnam. Volgens officiële schattingen van de Amerikaanse Ambassade leven er 800.000 mensen in de guerrilla-zones in Laos en 1,4 miljoen in Cambodja; terwijl 2 tot 5 miljoen men-

sen leven in gebieden in Zuid-Vietnam, die onderworpen zijn aan zware bombardementen. Het gehele jaar door zijn honderdduizenden van deze mensen gedwongen een groot deel van hun tijd onder de grond door te brengen.

Amerikaanse bommenwerpers kunnen niet overal tegelijk bombarderen. Als zij een gebied bewerken zijn de meeste mensen gedwongen soms dagen en weken achtereen in holen te leven. Maar ook als de voortdurende bombardementen ophouden blijven vele oude mensen dicht in de buurt van de schuilplaatsen uit vrees voor een plotselinge aanval. De werkende

mensen riskeren meer en gaan regelmatig naar buiten om voldoende voedsel, water en ander levensonderhoud te verkrijgen. In veilige basesgebieden zijn ondergrondse fabrieken, scholen en hospitalen gevestigd. Daar in het algemeen echter de mensen gedwongen worden een deel van de tijd boven de grond door te brengen en de meeste slachtoffers veroorzaakt worden tijdens het vluchten naar schuilplaatsen, is het leven voor de meesten een konstante terreur. Met name jonge mensen hebben zich een nieuwe stijl van leven eigen gemaakt, gebaseerd op actie tegen de vliegtuigen en zij proberen een nieuwe samenleving op te bouwen onder de bommen.

Ik zal geen beperkingen opleggen aan het gebruik van de luchtmacht.

President Nixon, 17 februari 1971

6. Luchtoorlog: Ekologische gevolgen

De luchtoorlog doodt niet alleen voortdurend mensen, maar vernietigt eveneens het land en de ecologie van Indochina. Het meest getroffen wordt het land door het programma van vernietiging van oogsten en bossen. Het vanuit vliegtuigen besproeien over uitgestrekte gebieden in Indochina van oogstvelden en bossen heeft honderdduizenden mensen in Laos, Cambodja en Zuid-Vietnam beroofd van hun levensonderhoud. De gevolgen van deze besproeiingen werken ook nog lange tijd nadat ze zijn stopgezet door, zoals blijkt uit de talloze rapporten over de geboorte van misvormde kinderen als gevolg van in het lichaam binnendringen van chemische stoffen.

De luchtoorlog verhindert eveneens de mensen gebruik te maken van hun land en de natuurlijke hulpbronnen door de vele bomkraters en scherven en de gevaren vanwege niet-ontploffte bommen of van bommen die pas na enige tijd ontploffen (met vertraagde werking). De luchtoorlog gaat door met het maken van miljoenen kraters die al grote delen van het bodemoppervlak hebben verwoest en evenzevele kweekplaatsen worden voor malaria-muggen. De miljoenen niet-ontploffte bommen en bommen met vertraagde werking over geheel Indochina maken het de boeren nog moeilijker het land te bewerken.

Een tegennatuurlijke regen zal het gras en gebladerte
verdorren voor de zoveelste keer
en mijn boerenogen zien alleen maar doodgeboren bloemen
in witte velden van dood

Vietnamees gedicht

7. Luchtoorlog: Personeel, bases, tonnage

De luchtoorlog wordt uitgevoerd door een enorme geautomatiseerde oorlogsmachine geleid door 50.000 man Amerikaans luchtmachtpersoneel op 6 luchtbases en twee vliegdekschepen en waardoor gemiddeld elke maand 50.000 ton aan bommen worden afgeworpen. Dit gehele apparaat wordt ondersteund door een logistiek netwerk zich uitstrekkend over 18 luchtmachtbases in de Stille Oceaan en 112 in de VS.

Personeel. Er bevindt zich ongeveer 29.000 man Amerikaans luchtmachtpersoneel in Thailand; 16.000 man in Zuid-Vietnam (op 1 mei 1971) en 10 tot 13.000 man op twee vliegdekschepen in de Golf van Tonkin.

De meerderheid van het luchtmachtpersoneel betrokken in de luchtoorlog tegen Indochina bevindt zich dus buiten dit gebied. Opgemerkt dient te worden dat op 1 mei 1971 voor het eerst evenveel Amerikaans luchtmachtpersoneel aan de oorlog deelneemt als grondtroepen. Deze Amerikanen worden, uiteraard, gesteund door tienduizenden Aziaten die op de bases eveneens alle taken verrichten, van wachthouden tot bemannen van de Aziatische luchtmachteenheden toe.

Bases: In Thailand: Udorn, Ubon, Nakhorn Phanom (waar zich de computers bevinden voor de elektronische oorlogvoering boven Zuid-Laos), Korat en U-Tapao (de SAC-basis voor de B'52-ers).

In Zuid-Vietnam: Danang is de voornaamste aanvalsbasis. Daarnaast Cam Rahn Bay als voornaamste ondersteuningsbasis, waar ook de 7.000 kilo wegende 'Cheeseburger'-bommen worden geladen; Tan Son Nhut waar vooral elektronische en andere ondersteuningsvliegtuigen gelegerd zijn en talloze andere regelmatig door Amerikaanse vliegtuigen gebruikte bases. In de Golf van Tonkin zijn meestal twee vliegdekschepen gestationeerd.

Op een dag was ik al vroeg op pad gegaan om op het rijstveld te werken, maar toen was er een vliegtuig bommen aan het gooien. Ik dacht: Ik ben maar een gewone rijstboer uit een dorp, het vliegtuig zal op mij niet schieten. Maar hij schoot echt op mij en verwondde mij, tezamen met mijn buffel, die een bron van 100.000 liefdes en 100.000 zorgen voor mij was.
Een 33-jarige vluchteling uit Laos

MASSAAMMEETING

29\30 APRIL

**16 UUR / 24 UUR NON-STOP / f.5.-
VIETNAMWEIDE AMSTERDAMSE BOS**

Akademie voor Kleinkunst - Louis Andriessen - Han Bannink - Oscar Benton B - P. Bergema - Johan Berkhemer - J. Bernlef - Vera Beths - Blow Ball - Brainbox - Willem Breuker - Frans Bromet - BZN - Remco Campert - Jules de Corte - Crippe Joe - Loek Dikker - Hans Dulfer - Dutch Rhythm Steel Orchestra - Bill van Dijk - Dzjajah - Filmmakers Ko-op - Nelly Frijda - Polo de Haas - Hobo Stringband - Rob Hoeke - Galaxia - Van Geet - Piet Goedings - CCC Inc - Jeroen Goud - Groep 1850 - Theo Jolling - Leen Jongewaard - Kabaretgroep Schmulowitz - Johan van der Keuken - Roeland Kerbosch - Mimi van der Klei - Rolf Knap - Langeweg - Lava - Jan Leeman - Bas van der Lecq - Theo Loevendie - Rob Man - Lizzy Sara May - Rob v. d. Meeburg - Misja Mengelberg - Modification - Mother Nature - Paradiso - Floor Peters - Sybren Polet - Q 85 - Rabbit Food - Radio Blazersensemble - Resistentieorkest - Scap A Flow - Nico Schouten - September - Eron Dippety - Silverton Steelband - Solution - Stichting Stoff - Super Sister - Tantalus - Think Tank - Krijn Toet - Tortilla - Lieuwie Visser - Harm Wiersma - Jan Wolkers - Elsje de Wijn - Ivo de Wijs - Erik van Zuylen - Frans Zwartjes - en vele anderen, toegangsprijs 5 plok

30 APRIL

ZONDAG 14 UUR VIETNAMWEIDE

SPREKERS:

ANDRE V. D. LOUW (VOORZ. PVDA)

HENK HOEKSTRA (VOORZ. CPN)

DOLF COPPES (VOORZ. PPR)

LY VAN SAU (VOORLOPIGE REVOLUTIONAIRE REGERING ZUID VIETNAM)

KOMITEE JONGEREN VOOR VIETNAM

Het komitee 'Jongeren voor Vietnam' houdt op 29 en 30 april een Vietnam-manifestatie in Amsterdam. Onder de titel 'Stop Nederlandse steun aan Nixon-politiek, nu!' hebben zij het volgende manifest verspreid:

De recente ontwikkelingen in Vietnam tonen eens te meer aan dat de Amerikaanse Vietnam-politiek volledig bankroet is. De grandioze overwinningen van het Vietnamese bevrijdingsfront weet Nixon slechts te beantwoorden met verhevigde bombardementen op NOORD-VIETNAM, ZUID-VIETNAM, LAOS en CAMBODJA. In zijn niets ontziende drift heeft Nixon de terreurbombardementen op scholen, ziekenhuizen en woongebieden weer in volle hevigheid doen ontbranden. Dit alles zal hem echter niet in staat stellen de vrijheidstrijd van het Vietnamese volk te stuiten.

De verhevigde strijd van het Vietnamese bevrijdingsfront moet ons inspireren tot een verhevigde druk op de regering Biesheuvel om de steun aan het marionettenbewind in Saigon en de Amerikaanse politiek te staken. Steun de strijd in Vietnam. Maak een eind aan de hulp van de regering Biesheuvel aan Saigon. NEM DEEL AAN DE VIETNAM-MANIFESTATIE OM MASSAAL KRACHT BIJ TE ZETTEN AAN DE VOLGENDE EISEN:

Stopzetting van de bombardementen op de DRV en heel Indo-China

In 1968 werden na hevige protesten uit de gehele wereld de bombardementen op de Demokratiese republiek Vietnam gestaakt. Maar sinds die tijd werden de bombardementen op de rest van Indo-China meer dan verdubbeld. Nixon gooide in zijn ambtsperiode meer bommen op Indo-China dan al zijn voorgangers bij elkaar. Maar de zinloze terreurbombardementen, bommen van het zwaarste kaliber afgeworpen door de grootste en meest geperfectioneerde bommenwerpers, zijn niet in staat een einde

te maken aan de vrijheidstrijd van het Vietnamese volk. Door de solidariteitsbeweging over de hele wereld en in het bijzonder door de heldhaftige strijd van het Vietnamese volk zelf, werd Amerika gedwongen de onderhandelingstafel plaats te nemen. Nixon probeert nu de recente overwinningen van het bevrijdingsfront te gebruiken als argument om de bombardementen op de DRV te hervatten en de onderhandelingen te boykotten.

De Amerikaanse troepen uit Vietnam; uit heel Indo-China

Vanaf het begin van de oorlog in Z.d. O. Azië is deze oorlog een Amerikaanse geweest. Een troepenmacht van meer dan een half miljoen Amerikaanse soldaten is er niet in geslaagd het Vietnamese verzet te breken. Nixons vietnamiseringspolitiek beoogt de instandhouding van het Saigonbewind d.m.v.

een vloed dollars en wapens. Tevergeefs probeert Nixon het uiteenvallen van de marionettenlegers te voorkomen door een gigantische Amerikaanse luchtsteun. De enige manier om de oorlog te beëindigen is de volledige terugtrekking van de Amerikaanse troepen inclusief de Amerikaanse luchtmacht en stopzetting van de dollar- en wapenhulp.

Stopzetting Nederlandse steun aan het Saigon-bewind

Het is de laatste tijd eens te meer duidelijk geworden dat het marionettenbewind van Van Thieu in Saigon volledig geïsoleerd is. Het vertegenwoordigt niets en niemand meer. Met hele regimenten tegelijk lopen de

marionettenlegers naar het bevrijdingsfront over. Het regim in Saigon bestaat slechts bij de gratie van de buitenlandse steun. Nog altijd onderhoudt de Nederlandse regering betrekkingen met dit bewind.

Erkenning van de Demokratiese Republiek Vietnam door de Nederlandse regering

Een hele reeks van landen heeft inmiddels de D.R.V. volkenrechtelijk erkend. De Nederlandse regering echter blijft ondanks alle ontwikkelingen bij haar al jaren geleden ingenomen standpunt, de D.R.V. niet te erken-

nen; en in feite geeft ze hiermee haar steun aan de Amerikaanse politiek inclusief de terreurbombardementen. Met die politiek moet gebroken worden.

Het Komitee bestaat uit de volgende organisaties: ANVJ, ARJOS, ASVA, BJS-Sittard, Bond van Dienstplichtigen, FCDJ, Gronstra, Hervormde Jeugdraad Amsterdam-staf, JOVD-Amsterdam, KWJ-Eindhoven, LCGJ, Moderne Jeugd, Nederlandse Jeugd Gemeenschap, NLJB, NIVON, NVV-Jongerencontact, Paradiso, SRVU, St. Vredesweek Delft, Scholen voor Vietnam, USN, Wastra, Werkgroep Anders.

De demonstratie

Op zaterdag 29 april wordt om 2 uur vanaf het Beursplein een demonstratie dwars door Amsterdam gehouden. De route is: Beursplein - Dam - Spui - Leidsestraat - Overtoom - Stadionplein - Vietnamweide in het Amsterdamse Bos.

Zaterdag 29 april vanaf 4 uur op de Vietnamweide in het Amsterdamse Bos een 24 uur gevarieerd programma. Zondagmiddag wordt daar een meeting gehouden, waar zullen spreken:

Ly van Sou, namens de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Vietnam

André van der Louw, voorzitter van de PvdA

Henk Hoekstra, voorzitter van de CPN

Dolf Coppes, voorzitter van de PPR.

AMSTERDAMSE BOS

Deelname aan de manifestatie in het Amsterdamse Bos: f 5.- (batig saldo wordt afgedragen aan Bevrijdingsfront in Parijs).

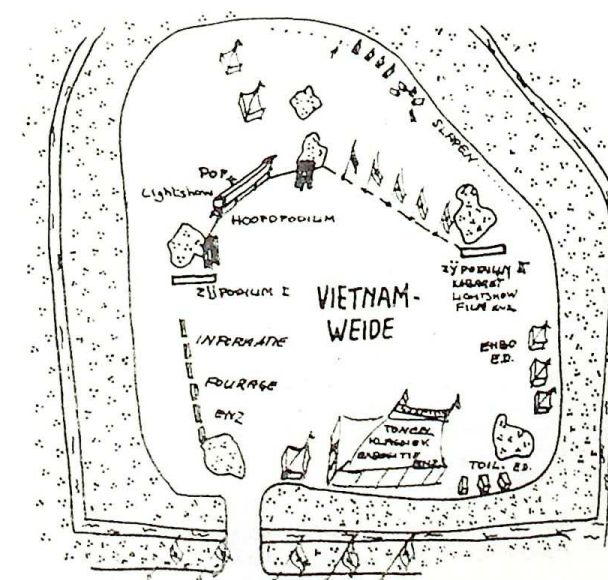
Aan het 24 uur-programma doen een grote reeks popgroepen mee. Toneel: Akademie voor Kleinkunst, Amsterdamse Toneelschool, Sater, Werktheater, DAT, Kabaret: Ivo de Wijs, Elsje de Wijn, Leen Jongewaard, Bill van Dijk, Jules de Corte, Schmulowitz, Djatsh, Rob v.d. Meeburg, Nelly Frijda, Ronnie Potsdammer en Loek Beumer. Schrijvers: Jan Wolkers, Sybren Polet, Lizzy Sara May, Bernlef, Remco Campert, Hans van Waarsenburg. Jazz: Loek Dikker, Hans Dulfer, Louis Andriessen, Willem Breuker, Herman de Wit, Theo Loevendie, Hann Bannink, Misja Mengelberg.

Filmers: Kerbosch, Haanstra, Zwartjes, Van der Keuken. Ballet: Helen Leclerq. Klassiek: Lieuwie Visser, Vera Beths, Jan Leeman, Mimi v.d. Klein-Dekkers, Arthur Ooman, Johan Berkhemer, Rob Man, Werkgroep 'oude muziek', Amsterdams Notet.

De Vietnamweide is te bereiken met bussen vanaf het Haarlemmermeerstation (Maarse en Kroon 1, 6, 7, 8 en 9; zondag van 9.30 uur tot 17.30 uur, lijn 70. Uitstappen tegenover Akademisch Ziekenhuis VU, Amstelveenseweg).

Het Haarlemmermeerstation is van het CS met bus 73, vanaf het Amstelstation met lijn 15 te bereiken.

Kaartverkoop in Amsterdam o.a.: ASVA, Weesperstraat 51, Atheneum Boekhandel, Spui; boekhandel Van Gennep, Nes 128; voor verkoopadressen buiten Amsterdam: incl. bij het sekretariaat van het komitee: tel. 020 - 22 57 99.

Op de twee andere podia zullen een aantal activiteiten plaats vinden gelijk met het hoofdprogramma. Om iedereen op het grote veld te voorzien van geluid zal een 31 Kw geluidsinstallatie worden gebruikt.

In de pauze's tussen het optreden van de groepen op het hoofdpodium (nodig voor het steeds overschakelen op de geluidsinstallatie) zullen kabaretiers en anderen op het hoofdpodium optreden.

Ook een circustent zal opgezet worden, een tent waar vele honderden in terecht zullen kunnen.

In deze tent komt een tentoonstelling van kunstwerken, die ook gekocht kunnen worden en waarvan de opbrengst bestemd is voor Vietnam, er komt een tentoonstelling over de strijd in Vietnam en er zal ook een podium in zijn waar o.a. toneelgroepen zullen optreden en films worden gedraaid. Overnacht zal er worden op het veld (zo er al van slapen sprake zal zijn, met al die activiteiten) en het is dus raadzaam een dak boven het hoofd mee te nemen.

den en trillingen (voetstappen). Zodra deze worden waargenomen, kunnen de aanvallen beginnen. Vliegtuigen en helikopters zijn uitgerust met infrarood apparatuur, die warmte opvangen van ontstoken vuren en met radarapparatuur om bewegingen te signaleren. Er is apparatuur dat in staat is dingen waar te nemen bij het licht van sterren en er zijn 'urine-snuivers' die op ammonia reageren.

Relais-systemen vormen ook een zeer belangrijk onderdeel in de elektronische oorlog. De uitgeworpen sensoren zenden signalen uit die ontvangen worden door elektronische vliegtuigen, die deze signalen doorzenden naar computers op de grond of vliegtuigen, die onmiddellijk de aanvallen programmeren.

Het afwerpen van bommen, mijnen etc. wordt ook steeds meer geautomatiseerd.

Vroeger geschiedde dit door de piloten zelf. Thans is door het Kommando Bolt-programma een toenemende tendens waar te nemen computer-technici op luchtbases in Thailand of op vliegdekschepen in de Golf van Tonkin het afwerpen van de explosieven te laten verrichten. Verder wordt steeds meer geëxperimenteerd met onbemande vliegtuigen voor het uitvoeren van militaire acties. Het 's nachts uitwerpen van mijnen, enz. (zie hiervoor) betekent niet alleen dat piloten minder risico lopen daar zij op zeer grote hoogte kunnen blijven vliegen, maar tevens dat minder grondtroepen nodig zijn in bepaalde gebieden.

12. Luchtoorlog: de CIA en de lokale luchtmacht

De CIA en de plaatselijke luchtmachten spelen een steeds grotere rol in de luchtoorlog, overeenkomstig de wens van de Regering om de openlijke Amerikaanse inmenging in de luchtoorlog zo klein mogelijk te houden.

De luchtvaartmaatschappijen Air America en Continental, die beide onder CIA-kontrolle staan, nemen een deel van de luchtoorlog in Laos en Cambodja voor hun rekening. Vliegtuigen van Air America en Continental voeren veel van het troepen-transport en de bevoorrading van de Aziatische grondtroepen uit; ze voeren geregeld verkenningsvluchten voor bommenwerpers uit, nemen deel aan het redden van neergehaalde piloten; luchtmacht helikopters en helikopter kanonneerboten en reusachtige C 130 vrachtvliegtuigen worden 'verhuurd' aan Air America voor 1 dollar per jaar.

De plaatselijke luchtmachten, bevoorrad, gesteund en geleid door Amerikaanse 'adviseurs', voeren een steeds groter gedeelte van de bombardementen uit.

De belangrijkste van hen is natuurlijk de 'Vietnamese Luchtmacht' (VNAF), die onder Nixon in omvang is gegroeid van een paar honderd naar 900 vliegtuigen, waarvan 300 bommenwerpers; de 'Koninklijke Laotiaanse Luchtmacht' (RLAF), de 'Koninklijke Thaise Luchtmacht (RTAF) en de 'Koninklijke Cambodjaanse Luchtmacht' (RCAF) zijn de laatste jaren ook gegroeid, hoewel minder hard.

Hoewel alle vliegtuigen bemand worden door Aziatische piloten, zorgen de Amerikanen voor alles, van het toezien op het laden van de bommen tot het verkennen voor het afwerpen van de bommen toe.

13. Luchtoorlog: de kosten

De luchtoorlog onttrekt \$3 tot \$10 miljard dollar aan het budget voor dringende binnenlandse noden. Aan de lage kant geschat, bedragen de kosten van de luchtoorlog ongeveer 3 miljard dollar per jaar. Zo schat het Cornell rapport over de luchtoorlog dat ongeveer 2.79 miljard dollar aan de luchtoorlog werd besteed in het belastingjaar 1971. Het voorziet een jaarlijkse uitgave van 2-4 miljard dollar voor de naaste toekomst.

De werkelijke kosten zijn echter veel hoger. Het Cornell rapport is voornamelijk gebaseerd op de beperkte informatie die in het verleden werd vrijgegeven door het Departement van

Defensie. Over het algemeen zijn deze cijfers geheim en worden ze zo laag mogelijk gehouden.

De totale kosten van de installatie en het onderhoud van het elektronische slagveld in Zuid-Laos zijn b.v. niet bekend; evenmin de werkelijke kosten per verkenningsvlucht boven vijandelijk gebied, gegeven het steeds toenemend gebruik van ingewikkeld materiaal als de \$25.000 kostende Walleye missiel; de totale kosten van het verlies aan vliegtuigen en piloten, de reparatie van vliegtuigen. Er zijn ook geen schattingen over de kosten van het handhaven van de luchtmachtbases en vliegdekschepen die betrokken zijn bij een luchtoorlog, vergeleken met de kosten van het instandhouden van zulke installaties in vrede. De werkelijke kosten van de luchtoorlog kunnen jaarlijks oplopen tot \$10 miljard of zelfs hoger.

14. Luchtoorlog: Krijgsgevangen vliegers

Zolang de luchtoorlog wordt voortgezet zullen meer Amerikanen krijgsgevangen worden gemaakt en degene die in krijgsgevangenschap zitten, zullen dat blijven.

De voortzetting van de luchtoorlog maakt dat steeds meer Amerikanen in krijgsgevangenschap zullen raken.

De grote meerderheid van de Amerikaans krijgsgevangenen bestaat uit vliegers. Cijfers van het Pentagon laten zien dat bijna 400 Amerikaanse vliegers die in blakende welstand verkeerden toen Richard Nixon aan de macht kwam, nu te boek staan als 'vermist tijdens gevecht', of als krijgsgevangen. Minstens evenveel vliegers zijn gedood. Elke dag dat de luchtoorlog voortduurt, wordt er gemiddeld 1 Amerikaan neergehaald, of stort neer door motorstoring, en sterft, raakt gewond of wordt krijgsgevangen gemaakt.

Degenen die reeds krijgsgevangen zijn zullen niet vrijgelaten worden zolang de luchtoorlog voortduurt. De tegenpartij heeft duidelijk gesteld dat onze vliegers in krijgsgevangenschap niet vrijgelaten zullen worden zolang de bombardementen worden voortgezet, omdat het dwaas zou zijn om de ene dag vliegers vrij te laten, terwijl er de volgende dag weer méér krijgsgevangen gemaakt zullen worden. Het stoppen van de bombardementen is een absoluut vereiste, wil men slechts een begin maken met het proces om de vrijlating zeker te stellen van de vliegers die krijgsgevangen gemaakt werden onder de Johnson en de Nixon Regering.

15. Luchtoorlog: Doeltreffendheid

De luchtoorlog is niet in staat het oprukken van de guerrilla's over land te voorkomen. Hun moreel wordt zelfs versterkt, zodat vanuit militair oogpunt, een volkomen tegengesteld effect bereikt wordt. Als men de kosten aan materieel en mensenlevens hieraan toevoegt wordt het gebrek aan effectiviteit duizelingwekkend.

De luchtmacht is in de geschiedenis - in Indochina en daarbuiten - niet in staat geweest de stroom van militaire voorraden en strijdkrachten tegen te houden. Dit gaat vooral op in Indochina, vanwege de terreingesteldheid en de aard van de oorlog. De Indochinese guerrilla's verbergen zich overdag en verplaatsen zich 's nachts in kleine groepen onder dekking van het woud. Amerikaanse vliegtuigen slagen er zelden in hen op te sporen en als ze dat al lukt, is het nauwelijks mogelijk de guerrilla's onder vuur te nemen. Het aantal niet-mobiele 'militaire' objecten in een guerrilla oorlog is relatief klein en strategisch onbelangrijk. Wat getroffen wordt, wordt vlug weer gerepareerd.

Het aantal trucks dat de luchtmacht vernield zegt te hebben is lachwekkend. Hoeveel er echter ook worden vernield, er zijn altijd meer trucks, meer fietsen, meer mogelijkheden om voorraden te kopen van door de VS gesteunde regiems. Er zijn geen tekenen die erop wijzen dat de guerrilla strijdkrachten lijden aan een tekort aan voorraden, hetgeen hun gevechtskracht zou verzwakken.

De luchtoorlog heeft bovendien het moreel van de guerrilla versterkt. Alle tekenen wijzen erop dat vooral de zware tol die de burgers hebben moeten betalen door de bombardementen,

de betrokkenheid en de toewijding van de guerrilla's is versterkt. Derhalve staan de guerrilla's waarschijnlijk sterker tegenover de door de Amerikanen gesteunde Aziatische troepen dan ooit tevoren. Met Amerikaanse leiders die nu praktisch helemaal op de Aziatische grondtroepen rekenen, heeft het gebruik van luchtwapens derhalve paradoxaal genoeg de VS in een zwakkere positie geplaatst dan sinds 1965 het geval is geweest.

16. Vernietiging en gebrek aan effectiviteit: Laos

Ondanks het feit dat de VS in Laos de meest aanhoudende en vernietigende bombardementen van de geschiedenis heeft uitgevoerd op burgerdoelen, ondanks het feit dat Nixon er de bombardementen heeft verdubbeld, beheerst de Pathet Lao nu een veel groter gebied dan toen de bombardementen begonnen.

De VS bombarderen Laos gedurende de afgelopen 7 jaar. 30-50.000 man Amerikaanse luchtmachtstroepen op luchtmachtbases in Thailand, Zuid-Vietnam en de Golf van Tonkin bombarderen Laos onafgebroken sinds mei 1964. Gedurende deze tijd heeft de Amerikaanse luchtmacht meer dan 500.000 operaties boven Laos uitgevoerd en er 1.5 miljoen ton bommen op afgeworpen, ter waarde van 5-10 miljard dollar. De VS hebben een compleet elektronisch slagveld aangelegd in Zuid-Laos, tegen de bijkomende kosten van 3-5 miljard dollar. Honderden dorpen zijn met de grond gelijk gemaakt, tienduizenden burgers zijn gedood of gewond, en verder zijn er honderdduizenden gedwongen onder te duiken of naar vluchtelingenkampen te gaan. Naar officiële schattingen van de Amerikaanse ambassade, leven op het ogenblik 800.000 mensen onder voortdurende bombardementen.

In tegenstelling tot Zuid-Vietnam, houden de Amerikaanse ambtenaren echter tegenover het Kongres en het publiek vol dat er in Laos nooit bewoonde dorpen zijn gebombardeerd. Tezelfdertijd rukken de guerrilla troepen in Noord- en Zuid-Laos op en de toevloed van manschappen en voorraden langs de Ho Chi Minh route is genoeg om in de behoefte van de guerrilla's te voorzien.

De Amerikaanse doelstelling is het vernietigen van de sociale infrastructuur in de Pathet-Lao gebieden, in een poging om de sterkere kommunistische grondstrijdkrachten voedselvoorraden te onthouden, verbindingen te verbreken, potentiële rekruten en helpers te doden, de burgerbevolking te demoraliseren en een vluchtelingenstroom naar bevriende zones te veroorzaken.

Robert Shaplen in Foreign Affairs

In 1969 vernietigden straaljagers dagelijks alle bouwsels. Niets bleef overeind staan. De boeren woonden in grotten, gaten en loopgraven. Ze bebouwden de grond 's nachts. Uiteindelijk had het bombarderen alleen nog ten doel systematisch de infrastructuur van de burgersamenleving te verwoesten.

George Chapelier, een Belgische V. N. functionaris, schrijvend over de Vlakte der Kruiken in Laos

18. Vernietiging en ondoeltreffendheid: Zuid-Vietnam.

De bombardementen hebben in Zuid-Vietnam meer vernielingen veroorzaakt dan in enig ander land ter wereld, niettemin is de militaire ondoeltreffendheid ervan even welsprekend als haar omvang.

Meer dan 4 miljoen ton bommen zijn tot nu toe door de VS op Zuid-Vietnam neergegoid, dat is tweemaal zo veel als de VS tijdens de Tweede Wereldoorlog in Europa en het gebied van de Stille Oceaan samen aan bommen hebben afgeworpen. In tegenstelling tot de heersende mythe is slechts een klein deel van deze bombardementen uitgevoerd met het doel tactische luchtsteun te geven aan Amerikaanse troepen in gevecht. Het Cornell Lucht Oorlog onderzoek toont aan dat officieel

17. Vernietiging en ondoeltreffendheid. Cambodja.

Sinds april 1970 voert de regering-Nixon bovem Cambodja een volledige luchtoorlog. Opvallende guerrilla-sukcessen in dat land markeren één van de meest in het oog lopende tekortkomingen van macht in de lucht uit de oorlogsgeschiedenis. Talrijke krantenberichten, vluchtelingen-stromen van niet eerder waargenomen omvang en een officieel rapport van het Amerikaanse Government Accounting Office (GAO) wijzen uit dat de bombardementen in Cambodja hoofdzakelijk tegen dorpen zijn uitgevoerd. Het GAO-rapport vermeldt dat tussen april 1970 en december 1971 in Cambodja bijna 2 miljoen mensen uit hun woonsteden zijn gevlucht. Dat is een derde van de bevolking van Cambodja. Krantenberichten hebben duidelijk gemaakt dat de bombardementen de belangrijkste oorzaak zijn van het ontstaan van de vluchtelingenstroom. Hoewel er tientallen persberichten zijn over platgebombardeerde dorpen kan er naar het juiste aantal slechts gegist worden. De regering-Nixon heeft nl. geweigerd rapporten te laten uitgaan over bomaanvallen op door de guerrilla's beheerste gebieden in Cambodja. De bevolking in deze gebieden wordt geschat op 1,4 miljoen.

Evenwel, het door de guerrilla's beheerste gebied is nu veel groter dan toen de bombardementen begonnen. Toen in april 1970 Amerikaanse grondtroepen Cambodja binnenvielen werd aan het Amerikaanse volk verteld dat grote hoeveelheden kommunistische voorraden verwoest werden. Gelijktijdig kreeg het te horen dat het sluiten van de haven van Sihanoukville tengevolge van een staatsgreep anderhalve maand daarvoor, de belangrijkste aanvoer van guerrilla-voorraden naar Cambodja was afgesneden. Niettemin hebben de guerrilla-legers op de grond gestadig vooruitgang geboekt zodat zij nu 70 - 90 pct. van het land beheersen. Het is duidelijk dat de guerrilla's hun bevoorrading in stand houden, ofwel langs de Ho-Tsji-Minh route, ofwel door aankopen bij het korrupte Cambodjaanse leger, ofwel door wapens buit te maken. Hoe dan ook, de nuttelosheid van de Amerikaanse macht in de lucht is nog nooit zo duidelijk geweest.

toegegeven is dat meer dan 90 pct. van de bombardementen onder 'interdiction' (voor verklaring zie pagina 4) vallen. Het waren derhalve niet uitgelokte bombardementen tegen doelen die zelden terugvochten, veel tegen dorpen en burgers. Dat burgerdoelen in Zuid-Vietnam zwaar worden gebombardeerd blijkt uit vele documenten en wordt ook toegegeven.

Er is geen bewijsmateriaal dat er op zou kunnen wijzen dat met bombardementen doelstellingen van enige betekenis zijn bereikt. Het meest sprekende voorbeeld hiervan was het Tet-offensief van februari 1968, toen massale bombardementen op heel Zuid-Vietnam niet in staat bleken een belemmering te vormen voor de bewegingsvrijheid van het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront in het gehele land, de Amerikaanse ambassade inbegrepen. Het platgooien op grote schaal van Zuidvietnamese

steden en dorpen wordt beschouwd als een onderdeel van de Amerikaanse verschansingstaktiek na het offensief; het totale effect van de bombardementen echter was waarschijnlijk strijdig met de Amerikaanse doelstellingen omdat het in de steden een proces van afkeer op gang gebracht heeft dat gestaag in grootte en intensiteit groeit. Nogmaals, er zijn weinig bewijzen waaruit zou kunnen blijken dat door de luchtaanvalen in Zuid-Vietnam belangrijke aantallen soldaten zijn gesneuveld. Evenmin is er reden om aan te nemen dat zij een rol kunnen spelen bij het voorkomen van guerrilla-sukessen wanneer deze besluiten van politieke strategie opnieuw over te gaan op militaire.

19. Vernietiging en ondoeltreffendheid: Noord-Vietnam.

De regering-Nixon heeft het bombarderen van Noord-Vietnam hervat. De verwoesting en ondoeltreffendheid van deze bombardementen vormen een van de best gedocumenteerde mislukkingen van macht in de lucht in de militaire geschiedenis.

De regering-Nixon heeft toegegeven dat zij tussen het moment waarop zij aan de macht kwam - 2 1/2 maand nadat de vorige regering een officiële overeenkomst had gesloten om de bombardementen te stoppen - en 1 februari 1972, 230 bombardementen op Noord-Vietnam heeft uitgevoerd. Deze operaties omvatten 9 massale aanvallen waarbij honderden vliegtuigen waren betrokken en die meerdere dagen duurden. Hoewel officieel 'beschermende reacties' genoemd, spreken berichten van bezoekers aan Hanoi over uitgebreide vernielingen, vergelijkbaar met de goed gedocumenteerde berichten van Harrison Salisbury over de bombardementsverwoestingen tijdens de Johnson-jaren.

De publikatie van de Pentagon Papers in juni 1971 onthulde het op hoog nivo verrichte Jason-onderzoek, dat unaniem tot de konklusie kwam dat het bombarderen van Noord-Vietnam in ieder opzicht een mislukking was. De basis overweging was dat waar het Noorden werd gesteund door het socialistische blok, bombardementen op welke schaal ook de stroom van mensen en voorraden niet tot staan zou kunnen brengen en dat de bombardementen het volk van Noord-Vietnam tot grotere eenheid en inzet bracht.

Het Jason-onderzoek wordt aangevuld door vele andere officiële onderzoeken, met name dat van de CIA en Minister van Defensie McNamara, die allen hetzelfde aan het licht brengen.

20. Luchtoorlog en de aanval op een cultuur.

De belangrijkste hindernis voor de luchtoorlog is de onder het volk levende cultuur van verzet.

Op dit moment is de regering-Nixon bezig een variatie in te voeren van de enklave theorie van de vroegere generaal Gavin. Het merendeel van de volken van Laos, Cambodja en Zuid-Vietnam is overgebracht naar en rond de grotere steden. Praktisch alle gebieden buiten deze steden zijn free fire-gebied, dag en nacht blootgesteld aan Amerikaanse bombardementen. Binnen de steden hebben de VS een verscheidenheid aan maatregelen genomen bedoeld als aanslag op een cultuur van waaruit verzet tegen de luchtoorlog groeit. Het belangrijkste onderdeel van deze kulturele aanval is natuurlijk het feit zelf van de ontworteling van 10.000.000 landbouwers, sterk gebonden aan hun land en dorpen en de vorming van deze groep in een ontworteld proletariaat rond de provinciehoofdsteden. De familie is de basis-eenheid van de Indochinese samenlevingen. Door alleen al in Zuid-Vietnam 400.000 vrouwen te dwingen hun toevlucht te nemen tot prostitutie hebben de Amerikaanse leiders het meest elementaire instituut van Indochina aangevallen. Een ander aspect is de onderwaardering van plaatselijke talen en geschiedenis op de scholen en het belonen van leerlingen voor vorderingen in Engels en technische vakken.

Weer een andere vorm is het subsidiëren van Japanse en Amerikaanse firma's om kleine fabrieken in Indochina te bouwen, in een bewuste poging een inheemse ondernemersklasse op te bouwen. Dit alles maakt deel uit van een gekoördineerd economische aanval op het kollektivistische karakter van de cultuur.

De politieke basis waar al het andere van afhankelijk is, is natuurlijk het opleggen van een star en impopulair regiem dat met meedogenloze voortvarendheid iedere vorm van politieke afvalligheid smooit.

Geen basis voor onderhandelingen

Nixon's vredesplan

door George Mc. T. Kahin
(uit de New Republic)

Iedere nauwkeurige beschouwing van de acht punten van President Nixon's vredesplan voor Vietnam laat weinig hoop over, dat het een basis kan vormen voor beëindiging van de oorlog door onderhandelingen. De meeste bepalingen hebben al eens deel uitgemaakt van Amerikaanse voorstellen die niet acceptabel waren voor Hanoi en het Bevrijdingsfront. De President heeft zijn bereidwilligheid getoond door het stellen van een einddatum voor de terugtrekking van alle Amerikaanse troepen, maar hij heeft hierbij een pakket voorwaarden gesteld welke veel verder gaan dan alleen maar vrijlating van gevangenen en beveiliging van terugtrekking van Amerikaanse strijdkrachten. De enige hoop die men kan koesteren is dat President Nixon zijn voorstel zal beschouwen als een vertrekpunt van waaruit hij bereid is de zeer lange weg te gaan die leidt naar de standpunten van Hanoi en het Bevrijdingsfront, in een poging gemeenschappelijke grond te vinden waarop uiteindelijk reële onderhandelingen kunnen worden begonnen.

Maar indien de President werkelijk de bedoeling heeft te manoeuvreren naar het midden terrein van oprechte

schikkingen, zullen enkele van de meest fundamentele onderdelen van zijn acht punten drastisch moeten worden gewijzigd. Van centraal belang is het vraagstuk van een staakt-het-vuren, dat, in tegenstelling met wat Mr. Kissinger aan de pers verklaarde, een absoluut kernpunt is en één, waarbij de standpunten ver van elkaar verwijderd zijn. Er liggen twee geheel verschillende plannen voor een staakt-het-vuren op tafel: het cease fire van President Nixon, dat alle partijen in geheel Indo-China omvat; en het voorstel van het Bevrijdingsfront voor een, in eerste instantie, tweezijdig staakt-het-vuren, en wel tussen het Bevrijdingsfront en Hanoi aan de ene kant en de VS met de Koreaanse en andere niet-Vietnamese bondgenoten aan de andere kant en dan nog alleen voor het gebied in Zuid-Vietnam.

Het staakt-het-vuren, dat het Bevrijdingsfront en Hanoi bereid zijn met ons aan te gaan, sluit dus uitdrukkelijk de strijdkrachten van Generaal Thieu uit. De reden hiervoor is kenmerkend voor hun hele benadering van een beëindiging door onderhandelingen en wel deze: dat een cease-fire tussen hen en Saigon

vooraf gegaan dient te worden door een politieke regeling. Hun ervaringen met de VS en met Ngo Dinh Diem in de tijd na Genève, heeft hen geleerd dat het dwaasheid is te vertrouwen op een belofte van een politieke regeling achteraf, in ruil voor een wapenstilstand vooraf. Zij wensen niet opnieuw hun militaire macht op te geven zonder de zekerheid van een degelijke overeenkomst inzake de politieke vraagstukken waar de oorlog juist om wordt gevoerd. Het was met deze opvattingen op de achtergrond dat het Bevrijdingsfront in haar zeven-punten-voorstel van juli jl. een staakt-het-vuren met de Verenigde Staten scheidde van een staakt-het-vuren tussen henzelf en Saigon. Zolang een dergelijke scheiding niet wordt gemaakt, kan er geen sprake zijn van vrijlating van gevangenen en van een veilige evacuatie van de achtergebleven Amerikaanse strijdkrachten, vóór dat een politieke schikking met Saigon is verzekerd, en dat is een zaak die veel tijd zal vergen.

President Nixon's voorstel voor een cease-fire is heel wat ingewikkelder en moeilijker te realiseren dan de bi-laterale schikking die door Hanoi en het Bevrijdingsfront wordt voorgesteld. Met betrekking tot Zuid-Vietnam is het duidelijk dat het verreikende en beslissende politieke konsekwenties zou hebben, die afgezien van welke verkiezingsprocedure ook, praktisch de voortzetting van Thieu's regeringsmacht zou verzekeren. Met andere woorden, zodra President Nixon's vorm van een staakt-het-vuren van kracht zou worden, zou dit onmiddellijk een politieke uitwerking hebben die beslissend zou zijn voor de machtsbepaling in Zuid-Vietnam en die in feite de opperheerschappij voor Thieu en zijn regering zou betekenen. Men dient dit goed in het oog te houden bij het beoordelen van de 'flexibiliteit' waarmee Mr. Kissinger President Nixon steunt, in het bijzonder bij diens verklaring dat 'wij bereid zullen moeten zijn om te beginnen bepaalde militaire aspecten aan te pakken en intussen onderhandelingen voort te zetten met andere punten als inzet... (of) alleen de militaire vraagstukken te regelen en de politieke schikking aan de Vietnamezen zelf over te laten'. Immers, die militaire vraagstukken, zullen, indien opgelost volgens de lijnen door de President uitgestippeld, een politieke oplossing betekenen, geheel in overeenstemming met de door hem gestelde doelen.

Vóór alles streeft het staakt-het-vuren van President Nixon er naar de militaire toestand te bevriezen op een tijdstip waarop het volle gewicht van de VS-grond- en luchtmacht (plus de meer dan twee divisies van door de VS gefinancierde Zuid-Koreaanse troepen) nog steeds zwaar op de balansschaal drukt. Ten aanzien van zelfbestuur zou een vasthouden aan de afbakening van gebieden zoals die momenteel onder controle staan van de strijdende partijen, volkomen geflatteerd zijn en makkelijk leiden tot even geflat-

teerde politieke gevolgtrekkingen. Bij een dergelijk cease-fire zou het enorme gewicht van de Amerikaanse vuurkracht zich doen voelen op uitgestrekte gebieden in Zuid-Vietnam. Daaraan zou dan niet alleen de Saigon-bezetting worden ontleend van die gebieden die door de Amerikaanse strijdkrachten in de voorafgaande jaren voor Saigon werden veroverd; onder Saigon-kontrolle zouden óók blijven de verscheidene miljoenen vluchtelingen die door onze bombardementen en onze artilleriebeschietingen uit grote gebieden werden verdreven, die aanvankelijk onder beheer van het Bevrijdingsfront stonden.

Bovendien, zoals een nauwkeurige lezing van de punten 5, 6 en 7 van President Nixon's voorstel duidelijk maakt, is zijn cease-fire onverbreekbaar verbonden met een terugtrekking van de Noord-Vietnamese troepen. Deze nu zal Hanoi vermoedelijk niet accepteren wanneer deze vooraf moet gaan aan een aanvaardbare politieke regeling in het Zuiden. Hanoi zal zeker zijn troepen niet willen terugtrekken zonder er zeker van te zijn, dat de aanhangers van het Bevrijdingsfront beschermd zullen worden tegen represailles van de Saigon-regering. Ook zal het geen verkiezingen in Zuid-Vietnam willen accepteren wanneer die vooraf gegaan worden door een ontwapening van het Bevrijdingsfront terwijl de Saigon-generaals die Thieu steunen hun wapens behouden. In brede kring wordt opgemerkt dat President Nixon een staakt-het-vuren wenst aan het begin van de droge tijd, wanneer vijandelijke strijdkrachten in staat zijn aanvallen te ondernemen die zelfs in de ogen van onze eigen militairen zekere successen kunnen hebben.

Bovendien zijn op dit ogenblik veel van de belangrijkste strijdkrachten van het Nationale Bevrijdingsfront over de Cambodjaanse grens, hetzij gewikkeld in gevechten hetzij in voorbereiding voor aanstaande acties aldaar of in Zuid-Vietnam. Een staakt-het-vuren nú zou dus de belangrijkste strijdkrachten van het Bevrijdingsfront vastzetten in posities buiten hun eigen land.

Noch in het acht-punten-plan van de President, noch in zijn rede van 25 januari wordt enige melding gemaakt van de strijdkrachten van het Nationale Bevrijdingsfront, zodat er geen reden is te veronderstellen dat de VS en Thieu hun standpunt daarover hebben gewijzigd. Dit standpunt - gelijk aan dat van de Regering Johnson - houdt in dat de strijdkrachten van het Nationale Bevrijdingsfront óf naar Noord-Vietnam moeten gaan, óf, indien zij verkiezen naar hun eigen woonplaats terug te keren, hun wapens moeten overgeven aan de Saigon-regering. Met aldus uitgeschakelde strijdkrachten van het Nationale Bevrijdingsfront en met Thieu's leger van een miljoen man en zijn 125.000 man politie blijvend onder

LEZINGEN INDO-CHINA DAG MEDISCH COMITÉ

Enkele lezingen die gehouden zijn op de door het Medisch Comité Nederland-Vietnam georganiseerde Indo-China dag (op 19 maart j.l. te Amsterdam) zijn in brochure-vorm uitgegeven, verzorgd door de Brede Viet Nam Beweging Nijmegen.

Te weten:

Dr. A. L. Constandse: Actueel politiek overzicht

Maarten van Dullmen: Verzet in Amerika

Prof. dr. A. Quispel: Landschapsverstoring in Viet Nam

Prof. dr. Erich Wulff: Psychologische oorlogvoering door de VS en psychiatrie in Viet Nam

Totaal 26 pagina's. Prijs: f 1,-.

Te bestellen bij de Brede Viet Nam Beweging Nijmegen, Berg en Dalseweg 361 of Medisch Comité, W. de Zwijgerstraat 3, Utrecht.

de wapenen, is het wel erg onwaarschijnlijk dat de politieke aanhangers van het Bevrijdingsfront het zullen riskeren deel te nemen aan verkiezings-activiteiten of zitting te nemen in verkiezingscommissies zoals zij daartoe door President Thieu en President Nixon zijn uitgenodigd.

Er zijn nog andere aspecten aan President Nixon's voorstellen die het Nationale Bevrijdingsfront ongetwijfeld tot nadenken zal stemmen. Hij zwijgt over een politieke amnestie, een zaak waarover het Bevrijdingsfront herhaaldelijk haar bezorgdheid heeft uitgesproken en die in haar eigen voorstellen een belangrijke plaats inneemt. (Daarin wil zij dat 'konkrete maatregelen met de vereiste garanties' worden genomen 'zoals het voorkómen van alle soorten terreur, represailles en diskriminatie tegen personen die met de ene of met de andere partij hebben gekollaboreerd' en daarin wenst zij ook de vrijlating van 'alle personen die om politieke redenen gevangen zitten'). Ook de omschrijving die President Nixon geeft over de burger-gevangenen is waarschijnlijk nogal onheilspellend voor het Bevrijdingsfront. Waar de voorstellen van het Nationale Bevrijdingsfront spreken over het 'totaal' aan 'burgers die gedurende de oorlog gevangen zijn genomen', voorziet zijn voorstel slechts in de vrijlating van 'onschuldige burgers'. President Thieu's opvattingen over politieke 'onschuld' geven weinig zekerheid dat deze ook de aanhangers van het Nationale Bevrijdingsfront betreffen.

Wanneer Truong Dinh Dzu, de niet-kommunistische advocaat die bij de presidentsverkiezingen in 1967 met 17 procent van de stemmen direkt onder Thieu kwam, nog steeds dwangarbeid doet in een concentratiekamp en wanneer verscheidene duizenden Boeddhisten-leiders, studenten en onderwijzers die thans in kampen en gevangnissen zitten, door Thieu als niet-onschuldig worden beschouwd, welk uitzicht is er dan nog, dat hij de duizenden gevangen zittende politieke aanhangers van het Nationale Bevrijdingsfront zal vrijlaten zodat zij de voorgestelde verkiezingen zullen kunnen helpen organiseren en er aan deelnemen?

Nixon's wens naar nieuwe presidentsverkiezingen in Zuid-Vietnam, zo spoedig na de door Amerika gesteunde verkiezingen in oktober jl. kan aannemelijk schijnen voor sommige Amerikanen, maar zal weinig weerklank vinden in Vietnam, zowel onder kommunisten als niet-kommunisten. Om dit te begrijpen dient men zich niet alleen het bespottelijk karakter te herinneren van de laatste verkiezingen waarin zelfs leden van het militaire establishment van Saigon geen eerlijke kans kregen tegen Thieu in het veld te treden en waarvan de Regering-Nixon beweerde dat de Verenigde Staten er volledig 'neutraal' in waren; men dient óók weer eens aan de vroegere verkiezingen van 1967 te denken, welke gehouden werden onder auspiciën van Saigon's

militaire establishment, waarin Thieu toen staats-hoofd en voorzitter van de Militaire Raad was, en waarbij hij voor het eerst president werd. Zelfs nadat de meest populaire figuren waren uitgerangeerd, bleek de verkiezingsfraude zo uitgebreid, dat Saigon's Centrale Verkiezingsraad met 16 tegen 2 stemmen de verkiezingen ongeldig verklaarde. Eerst na intimidatie en bedreiging door politie en andere agenten van Thieu en Ky en na zichtbare druk door de Amerikaanse Ambassade, herriep een angstige Nationale Vergadering die beslissing en verklaarde Thieu's verkiezing voor geldig. Ook bij die verkiezingen verzekerde Washington dat de VS geheel neutraal waren geweest en verklaarde dat er nu een wettige, vrije en gekozen regering was die de wil van het Zuid-Vietnamese volk vertegenwoordigde. Gezien deze voorgeschiedenis van door Amerika gemanipuleerde verkiezingen is het wel begrijpelijk dat het Nationale Bevrijdingsfront sceptisch is ten aanzien van haar kansen in de regeling die President Nixon nu voorstelt en waarom zijn uitnodiging tot deelname in een commissie die belast zou worden met de supervisie over de verkiezingen, niet erg aantrekkelijk schijnt. Samen met niet-kommunistische tegenstanders van het Thieu-regiem zijn zij zich zeer wel bewust dat zo'n orgaan, al dan niet onderworpen aan internationaal toezicht, weinig effect kan hebben op de loop van verkiezingen, gehouden onder politieke en administratieve auspiciën van een Saigon-regering die gekontroleerd wordt door Thieu en zijn luitenanten. Het Nationale Bevrijdingsfront heeft steeds gesteld dat het centrale punt is: wie de administratieve en politieke organisatie controleert ten tijde van de verkiezingen. Het vindt een machtsverdeling in een verkiezingscommissie zinloos, wanneer deze niet tevens plaats vindt in de regering en de overheid wier politie, burgerlijke en militaire ambtenaren in functie zijn tijdens de verkiezingen. Het scenario van President Nixon waarin Thieu, een maand vóór de verkiezingen waaraan hij van plan is deel te nemen, uit zijn presidentiële paleis trekt, zal in Vietnam slechts met hoongelach worden ontvangen. Afwezigheid op zijn kantoor zal op dat tijdstip natuurlijk geen werkelijk verschil maken. Eerstens is de voorzitter van de Senaat, die door President Nixon naar voren wordt geschoven als 'waarnemend hoofd van de regering' Thieu's man. Maar bovendien is de leiding vast in handen van door Thieu benoemde ambtenaren, van Generaal Khiem, zijn Eerste Minister, af via het kabinet, heel de weg langs naar beneden tot aan de 44 provinciehoofden en de nog talrijker districtshoofden, die allemaal door Thieu zijn benoemd en die hem ook allemaal nodig hebben om hun positie te behouden. Zolang deze politieke machine van Thieu geen plaats heeft gemaakt voor een meer representatief bestuur heeft men niets zoiets te verwachten als een 'vrije en democratische' verkiezing, zelfs niet wanneer een

De vragen die hier worden gesteld hebben meer met de mensheid dan met mensen te maken. Wat betekent het uiteindelijk, dat de sterksten van de menselijke soort bezig zijn systematisch een aantal zwakkeren uit te roeien en te verminken? Dat de rijken stelselmatig de huizen en de bezittingen van de armen verwoesten? dat het sterkst geïndustrialiseerde land voortdurend het land en de voedselvoorraden van de boeren platbrandt? en dat de in technisch opzicht verst ontwikkelde natie zijn meest geraffineerde wapentuig hanteert tegen een volk dat slechts een uiterst geringe bedreiging vormt voor zijn belangen? In de eeuw van de kernenergie zijn deze vragen van meer dan voorbijgaande betekenis.

Fred Branfman
The Era of the Blue Machine
The Washington Monthly, July 1971

onafhankelijke verkiezingscommissie 'die alle politieke krachten in Vietnam vertegenwoordigt' die poogt te realiseren in samenwerking met 'internationaal toezicht'.

De Vietnamezen hebben reeds ervaring met internationaal toezicht en zij hebben dat niet erg effectief bevonden. Zij herinneren zich de Internationale Controle Commissie (samengesteld uit leden afkomstig uit drie landen: India, Canada en Polen) die in 1954 op de Geneefse Konferentie werd ingesteld en die volkomen onbekwaam bleek om de basis te leggen voor de geplande verkiezingen van twee jaar later. Zij bleek zelfs niet in staat politieke represailles te voorkomen (waarbij Diem haar tenslotte zelfs verbood om er ook maar een onderzoek naar in te stellen) of om Saigon te bewegen onderhandelingen aan te gaan met Hanoi, nodig om de verkiezingen van 1956 voor te bereiden die door de Internationale Controle Commissie zouden worden gekontroleerd. Misschien zou het mogelijk zijn om een internationaal toezichthoudend orgaan te vormen, dat sterker is dan de Internationale Controle Commissie, maar dan nog is het onwaarschijnlijk dat het Nationale Bevrijdingsfront vertrouwen zal hebben in verkiezingen die niet worden voorafgegaan door veranderingen in de Saigon-regering onder wiens beheer die verkiezingen zouden worden gehouden.

Hetzij in zijn geheel genomen, hetzij beperkt tot de meest elementaire onderdelen, wijkt President

Nixon's acht-punten-voorstel zover af van hetgeen onze tegenstanders mogelijk zullen accepteren, dat men werkelijk geloof kan hechten aan de bewering dat hij zich meer tot een Amerikaans gehoor richt dan tot hen, waarvan hij zegt er mee te willen onderhandelen. Want hij heeft het stellen van een uiteindelijk datum voor terugtrekking van alle Amerikaanse strijdkrachten en voor beëindiging van de bombardementen afhankelijk gemaakt van het aanvaarden door de vijand van voorwaarden die in feite een militaire kapitulatie en een politieke wurging van het Nationale Bevrijdingsfront betekenen. Hij roept het Zuid-Vietnamese volk op haar politieke toekomst zelf te bepalen 'vrij van buitenlandse inmenging', maar zijn politiek is er duidelijk op berekend de huidige sterkte van de VS-grond- en luchtmacht als gewicht in de schalen van zelfbeschikking te doen leggen.

Zijn politiek begunstigt Thieu en zijn kliek en schijnt bedoeld hem aan de macht te houden. Ondanks de dubbelzinnigheden in President Nixon's voorstel komt de volgorde van zijn prioriteiten duidelijk naar voren. Zo kan er geen twijfel meer aan bestaan dat naar zijn mening de vrijlating van gevangenen en de veiligheid van de Amerikaanse troepen die nog in Vietnam zijn, voorrang moeten geven aan de handhaving van de militaire en politieke positie van het huidige Saigon-regiem.

Verklaring

van de Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam betreffende de vreedzame regeling van het Vietnam-probleem. (2 februari 1972).

Deze verklaring van 2 februari 1972 heeft tot doel nadere uitleg te geven aan twee punten van het vredesvoorstel van 7 punten van 1 juli 1971 van de VRR.

De inleiding is iets ingekort.

Red. VB

Op 25 januari 1972 heeft president Nixon van de Verenigde Staten een 'acht-punten-vredesplan' naar voren gebracht, waarvan hij zelf zei dat dit een 'vergaand' plan was en het meest geschikt om de oorlog nu te beëindigen' en dat dit een vrede in Vietnam tot stand zou brengen, welke stand zou kunnen houden.

De realiteit op de slagvelden en aan de onderhandelingstafel zijn een aanfluiting van de bovengenoemde beweringen van de regering-Nixon.

De regering Nixon heeft, ondanks het feit dat zij gedwongen is om een groot deel van de troepen van de VS terug te trekken, zich alle moeite getroost om de 'vietnamiseringspolitiek' uit te voeren met de bedoeling om Vietnamezen mede-Vietnamezen te laten vermoorden, in haar poging om de neo-koloniale plannen van de VS te verwezenlijken.

In aanvulling op het 'vietnamiseringsplan', dat bedoeld is om de last van de oorlog af te wentelen op het Zuidvietnamese volk, heeft de marionettenregering van Nguyen Van Thieu op bevel van de VS de belastingen 'verhoogd, de zogenaamde '7 economische maatregelen' aangekondigd, het volledige 'economische program' om mankracht en materieel aan het Zuidvietnamese volk te onttrekken en onze landgenoten nog meer in gruwelijke ellende te storten.

De regering-Nixon heeft de agressie-oorlog verhevigd en uitgebreid tot geheel Indo-China; de oorlog in de lucht tegen de Democratische Republiek Vietnam geëskaleerd, op bijna waanzinnige wijze troepen gedwongen; officieren en manschappen van het Saigon-leger de dood ingestuurd in Laos en Cambodja, in de plaats van Amerikanen, en op deze wijze de

'Nixon-doktrine' uitgevoerd om de 'Indochinezen Indochinezen en Aziaten Aziaten te laten bevechten'. President Nixon heeft de belofte die hij gedaan heeft tijdens zijn presidentsverkiezingskampagne, nl. om de oorlog spoedig te beëindigen, zonder blikken of blozen verraden.

Nu, na meer dan drie jaar in functie te zijn geweest, heeft hij geen eind gemaakt aan de oorlog, maar hem juist verlengd, verhevigd en uitgebreid.

President Nixon heeft, nu zijn ambtsperiode afloopt, de onderhandelingen proberen te rekken en te saboteren om tijd te winnen voor de 'vietnamisering' van de oorlog, en zijn doel te bereiken, nl. zich te binden aan Zuid-Vietnam door middel van het neo-kolonialisme.

President Nixon's 'acht-punten-vredesplan' van 25 januari 1972 heeft eens te meer neo-kolonialistische plannen van de VS aangetoond. Zijn beweringen over zijn bereidheid tot 'terugtrekking van alle strijdkrachten binnen zes maanden', zonder daarbij een uiterste datum te stellen voor dat terugtrekken is precies bedoeld om de bezetting van Zuid-Vietnam door VS-troepen te handhaven.

Het houden van verkiezingen in Zuid-Vietnam onder bedreiging van een regering die geheel in handen is van de VS zou alleen maar een herhaling zijn van de uiterst verwerpelijke Saigonese 'verkiezingsfarce' van oktober 1971.

President Nixon's 'acht-punten-vredesplan', dat slechts een plan is voor 'vietnamisering' van de oorlog, is een duidelijk bewijs van het VS-neo-kolonialisme. Door dit plan luidruchtig openbaar te maken, dacht hij de Amerikaanse publieke opinie te kunnen bedriegen in het jaar waarin de presidentsverkiezingen gehouden worden, en de wereld-opinie op een dwaalspoor te

brengen, die op krachtige wijze de eis stelt dat de regering-Nixon onmiddellijk een eind moet maken aan de agressie-oorlog van de VS in Vietnam en Indo-China. De Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam verklaart dit bedrieglijke 'vredeplan' van de regering-Nixon niet te zullen aanvaarden. Terwijl het Vietnamese volk strijd voert tegen de agressie van de VS, heeft zij altijd haar goede wil en haar wens getoond om het Vietnam-probleem vreedzaam te regelen.

Hun onderhandelingsvoorstel, welke de meest redelijke en logische is en welke er op gericht is echte vrede en onafhankelijkheid te bewerkstelligen, is volledig naar voren gekomen in het 'zeven-punten-voorstel', gepubliceerd op 1 juli 1971 door de Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam en het 'negen-punten-voorstel' dat gedaan is op 26 juni 1972 door de regering van de Democratische Republiek Vietnam. Uitgaande van de grondrechten van het Vietnamese volk en het Zuidvietnamese recht op zelfbeschikking wenst de Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam op de volgende wijze de twee sleutelproblemen in de 'zeven-punten-oplossing' uit te werken om de agressie-oorlog van de VS te beëindigen en definitief een eind te maken aan de 'vietnamiseringspolitiek'.

1. Het terugtrekken van de troepen van de VS en het stopzetten van de oorlog in de lucht en van alle militaire activiteiten van de VS in Vietnam

De regering van de VS moet zijn oorlog in de lucht stopzetten en alle andere militaire activiteiten in Vietnam; alle troepen, adviseurs, militair personeel, wapentuig en oorlogsmaterieel, zowel van de VS als van de andere buitenlandse strijdkrachten die zich in het VS-kamp bevinden terugtrekken en de VS-bases in Zuid-Vietnam ontmantelen.

De regering van de VS moet een precieze datum vaststellen voor volledige terugtrekking uit Zuid-Vietnam van alle troepen, adviseurs, militair personeel, wapentuig en oorlogsmaterieel van de VS als ook van de buitenlanders, zonder enige voorwaarde te stellen.

Deze precies vastgestelde uiterste datum zal ook de uiterste datum zijn voor de vrijlating van alle soldaten van alle partijen en van de burgers die gedurende de oorlog zijn gevangengenomen (met inbegrip van de piloten van de VS in Noord-Vietnam).

2. Betreffende het politieke probleem in Zuid-Vietnam

De Amerikaanse regering moet werkelijk, om het recht op zelfbeschikking van het Zuidvietnamese volk te eerbiedigen, een eind maken aan iedere interventie in de binnenlandse aangelegenheden van Zuid-Vietnam.

Nguyen Van Thieu en zijn onderdrukkings- en dwangapparaat, instrumenten van de Amerikaanse 'Vietnamiserings'-politiek,

vormen het belangrijkste obstakel voor de oplossing van het politieke probleem in Zuid-Vietnam.

Daarom moet Nguyen Van Thieu onmiddellijk aftreden, de Saigon-regering moet haar oorlogszuchtige politiek beëindigen, direkt haar apparaat van onderdrukking van het volk ontbinden, haar 'pacifikatie'-politiek stopzetten, de concentratiekampen opheffen, de mensen die op politieke gronden zijn gearresteerd vrijlaten en het volk de democratische vrijheden garanderen, zoals bepaald door de Akkoorden van Genève over Vietnam uit 1954.

Nadat het bovenstaande bereikt is, zal de Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam met de Saigon-regering de vorming van een 3-delige regering van nationale eenheid bespreken met het oog op het organiseren van algemene verkiezingen in Zuid-Vietnam, het kiezen van een konstituerende vergadering, het uitwerken van een grondwet en de vorming van een definitieve regering van Zuid-Vietnam. De algemene verkiezingen zullen worden gehouden volgens procedures die aanvaard worden door de politieke krachten in Zuid-Vietnam, om het vrije, democratische en eerlijke karakter van de verkiezingen werkelijk te verzekeren.

Overeenstemming over de bovengenoemde twee sleutelproblemen zal het oplossen van andere problemen over de beëindiging van de oorlog en het herstel van de vrede in Vietnam vereenvoudigen. Op haar beurt is de Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam bereid te onderhandelen over een algehele oplossing met het doel te komen tot de ondertekening van een omvattende overeenkomst.

Als de Amerikaanse regering werkelijk een vreedzame oplossing van het Vietnam-probleem wenst, moet zij gehoor geven aan de 7-punten oplossing, waarvan de twee sleutelproblemen hierboven zijn uitgewerkt. Zij zou serieuze onderhandelingen op de Parijse Konferentie over Vietnam moeten beginnen.

Zolang de Amerikaanse imperialisten in Vietnam doorgaan met hun agressie en hun 'Vietnamiserings'-politiek voortzetten met het doel Zuid-Vietnam om te vormen tot een nieuw soort kolonie en een militaire basis voor de VS, wordt het Zuidvietnamese volk samen met hun landgenoten in het gehele land gedwongen te volharden in de strijd tot de algehele overwinning. Tegelijkertijd zijn zij vastbesloten schouder aan schouder met de nabuurvolken van Laos en Cambodja te vechten om de Amerikaanse imperialistische agressors en hun aanhang te verslaan.

Geen brute kracht, geen onbeschaamde dreiging, geen verraderlijke hoop kan het Vietnamese volk bewegen van hun nobele doeleinden af te wijken, t.w. onafhankelijkheid, vrijheid en vooruitgang naar de vreedzame hereniging van het land.

De Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam, doet een beroep op alle strijdkrachten en het volk van Zuid-Vietnam, overeenkomstig Ho Chi Minh's uitspraak 'Niets is waardevoller dan onafhankelijkheid en vrijheid', hun geleiden te sluiten, voorwaarts te marcheren vanuit de zegevierende posities, alle moeilijkheden en ontberingen te overwinnen met de vastberadenheid het Amerikaanse 'Vietnamiserings'-plan te verijdelen, te vechten, zodat de complete terugtrekking van alle VS-troepen en de ineenstorting van het marionettenleger en -regering tot stand wordt gebracht, het Zuiden te bevrijden, het Noorden te verdedigen en over te gaan tot de vreedzame hereniging van het land. De Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam doet een beroep op de officieren en manschappen van het Saigon-leger gehoor te geven aan haar oproep van 25 januari 1972, zich op het juiste ogenblik te voegen bij hun landgenoten in het gevecht om de Amerikaanse agressors te verdrijven, om Thieu ten val te brengen en bij te dragen aan de bevrijding van hun geboortegrond en van het vaderland.

Het Volk en de Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam betuigt haar diepste gevoelens aan de landgenoten in het Noorden, die niet zijn teruggedeeind voor opoffering of ontbering voor hun broeders in het Zuiden. Sinds de Amerikaanse imperialisten hun agressie in ons land verhevigen verenigde ons hele volk in het gehele land zich als één man en heeft zich tegen ze verzet, hetgeen een diepe uitdrukking is van de broederlijke relaties tussen Noord en Zuid en van de ontombare mentaliteit van het gehele volk. Aan het front van de strijd tegen de Amerikaanse agressie, hebben de

Zuidvietnamese strijdkrachten en het volk de plechtige gelofte afgelegd de roemrijke plicht jegens het vaderland te vervullen met de onwrikbare vastberadenheid, welverdiende straffen op te leggen aan de misdadige handelingen van de Amerikaanse imperialisten tegen het Noorden en samen met de landgenoten uit het gehele land, de vaderlandslievende strijd tegen de Amerikaanse agressie op te nemen tot een algehele overwinning. De Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam doet, in naam van de eer en de werkelijke belangen van de Verenigde Staten, een beroep op het Amerikaanse volk, van de regering-Nixon te eisen onmiddellijk een eind te maken aan haar agressie-oorlog in Vietnam, de 'Vietnamiserings'-politiek stop te zetten, alle Amerikaanse troepen snel en helemaal terug te trekken uit Vietnam, zodat geen enkele jonge Amerikaan meer nutteloos sterft in Vietnam en alle Amerikaanse dienstplichtigen, inkl. de krijgsgevangenen, binnenkort naar hun land teruggezonden kunnen worden.

De Voorlopige Revolutionaire Regering van de Republiek Zuid-Vietnam dankt oprecht en doet een beroep op de regering en volken van de socialistische landen, de vrede- en rechtvaardigheidslievende landen, internationale organisaties en op de volken in de hele wereld de regering-Nixon dringend te verzoeken de oorlogsaanval in Vietnam onmiddellijk stop te zetten, een eind te maken aan de 'Vietnamiserings'-politiek, in ernst gehoor te geven aan de 7-punten oplossing, waarvan twee sleutelproblemen nader uitgewerkt zijn in deze verklaring en de hulp en bijstand aan het vaderlandslievende verzet van het Vietnamese volk tegen de Amerikaanse agressie uit te breiden tot de algehele overwinning.

AKTIES — FILMS — BIJeenKOMSTEN — AKTIES

Friesland voor Vietnam

In alle Friese gemeenten is toestemming aangevraagd voor het houden van kollektes t.b.v. het Medisch Comité Nederland-Vietnam. Tot op dit moment hebben 22 gemeenten positief gereageerd. Deze kollektes zullen plaatsvinden van begin mei tot augustus. Op dit moment worden plaatselijke kollekte-komitees opgericht.

Op 6 mei vindt in Leeuwarden een grote manifestatie plaats in de Beurs. 's Middags wordt van 14.00 uur af in de Beurs voorlichting gegeven en kunstwerken, ter beschikking gesteld door beeldende kunstenaars, verkocht. Theun de Vries heeft een gedicht ter beschikking gesteld, dat in een oplage van 100 exemplaren is gedrukt en dat voor f 5,- per stuk zal worden verkocht.

's Avonds om 20.00 uur begint een bijeenkomst met medewerking van prof. De Haas, voorzitter van het MCNV, het kamerorkest van het Fries Orkest, het kabaret Dijkstra, de Toneelgroot Noorder Compagnie, de popgroepen Farmer Union en Django, operatie Vers en de brassband Excelsior. De dia-serie over de elektronische oorlogvoering zal worden vertoond. Medewerkers voor 'Friesland voor Vietnam' kunnen zich opgeven bij L.D. van Zwol, Haismastraat 4, Bergum, tel. 051116-1697.

* *

Jongeren voor Vietnam in Wageningen

Het Wageningse comité 'Jongeren voor Vietnam' heeft op 24 april in samenwerking met de werkgroep Jongerenwerk een Vietnam-avond gehouden in hotel De Wereld. Vertoond werd de film 'Struggle for Life'.

* *

Centraal archief wil geen verantwoording afleggen

Bij het aanvragen van kollektes t.b.v. het Medisch Comité Nederland-Vietnam stuit men voortdurend op een negatief

advies dat over het MCNV is uitgebracht door het Centraal Archief en Inlichtingenburo inzake het inzamelingswezen, Vondelstraat 138, Amsterdam, tel. 020 - 18 17 54. Dit advies is verstrekt aan de gemeentebesturen en is in geen enkel opzicht bindend, zoals uit het houden van kollektes voor het MCNV in vele plaatsen is gebleken.

In het mededelingenblad van het Centraal Archief van 11 november 1971 vonden we de volgende mededeling:

'Steeds meer komt het voor dat het Centraal Archief wordt benaderd door instellingen, over welke wij negatief advies hebben uitgebracht, met het verzoek om nadere uitleg te geven betreffende het verstrekte advies.'

'Aangezien gebleken is, dat de betrokken instellingen door sommige gemeentebesturen worden ingelicht, dat hun negatieve beslissing stoelt op ons advies, en het Centraal Archief noch het personeel, noch de verplichting heeft om de gewenste uitgebreide toelichtingen te geven, verzoeken wij de betreffende gemeentebesturen en politie-autoriteiten dringend bij het mededelen van hun beslissing het noemen van ons bureau achterwege te laten.'

Uit gegevens van het Stichtingenregister blijkt dat het Centraal Archief zich ten doel stelt het bevorderen dat de werving van middelen en de propaganda voor doeleinden ten algemene nutte op aanvaardbare wijze geschiedt, een en ander zowel in het algemeen belang als in het belang van de erbij betrokken instellingen.

Volgens de aan het Stichtingenregister ten dienste staande gegevens treden als bestuursleden voor de Stichting Centraal Archief en Inlichtingenbureau op:
Mr. H.M.de Vries, Rusthoekstraat 7, Den Haag
Mr. M.Tjeenk Willink, Sportlaan 63, Den Haag
Mr. W.de Broekert, L.v.Meerdervoort 1329, Den Haag
Mr. H.J.van Daal, Jachtlaan 43, Apeldoorn
Jhr.Mr. F.H.van Kinschot, Witte Singel 32, Leiden
Jhr.Mr. G.Th.Gevers Deynoot, Ruychrocklaan 36, Den Haag

Verschenen:

JOURNAL OF CONTEMPORARY ASIA

vol. 2 no. 1

ARTICLES: R. Berger: China's Policy and the Nixon Visit/ J. Gittings: China's Foreign Policy/ G. McCormack & J. Halliday: The Tokyo-Taipei-Seoul Nexus/ E. Utrecht: The Indonesian Army as an instrument of Repression.

REVIEWS: Science and Technology in Developing Countries/America's Asia/Singapore in South East Asia/Prevent the Crime of Silence.

DOCUMENTS: The Air War in Indochina/Indonesia the Biggest Number of Political Prisoners/Report from the Liberated Zone of Cambodia/On the Neutralisation of Southeast Asia.

Abonnementen f 29,50 per jaar voor 4 nummers) en bestelling losse nummers (à f 7,75) bij:
J. Boonstra, W. de Zwijgerlaan 14, Sassenheim. Postgiro 70.01.06.
De nummers 1 t/m 4 van jaargang 1 zijn ook nog leverbaar.

K. Ittman, H. Bosmansstraat 4, Amsterdam
 H. Munnik, Beethovenlaan 15, Hilversum
 Mr. V.I.A.A. ter Veer, J. Vermeerstraat 11, Arnhem
 A.A.M. Verdijk, Heisterstraat, Moergestel
 Mr. F.J. Domela Nieuwenhuis, Stadionkade 46, Amsterdam

In de mededelingen van het Centraal Archief van 10.11.1971 wordt over 'Fondsenwerving t.b.v. de Stichting Medisch Comité Nederland-Vietnam' opgemerkt:

'Regelmatig wordt ons bureau nog benaderd met adviesaanvragen m.b.t. de openbare fondsenwerving t.b.v. voornoemde stichting. Korthedshalve menen wij voor ons m.b.t. bedoelde fondsenwerving niet gewijzigde standpunt te mogen verwijzen naar onze mededelingen oktober 1970, sub. 4.'

Men wil dus nog steeds niet terugkomen op het uitgebrachte negatieve advies.

Direkteur van het Centraal Archief, dat ook over andere progressieve instellingen, zoals Wereldwinkels, negatief adviseert, is D.B. van Heuven.

* *

Vietnam-akties in Groningen

Van 17 tot 22 april wordt in Groningen een Indo-China-week gehouden. Tijdens de hele week worden in diverse wijken van Groningen film- en diavertoningen gehouden, met discussiemogelijkheden (in de openlucht, bij slecht weer in de wijkcentra). Op vrijdag 21 april vindt een protestmeeting plaats in Tehuis. Op zaterdag 22 april zijn er informatiestands met dia's op de Grote Markt gedurende de hele dag, gevolgd door een demonstratie 's middags. Op 29/30 april wordt busvervoer georganiseerd naar de landelijke demonstratie in Amsterdam. Op 1 mei wordt een 1 mei-viering gehouden in Tehuis met Vietnam-stands.

* *

Kollektes t.b.v. Medisch Comité

Van 1 tot 6 mei zal op de Universiteit van Nijmegen en die van Groningen gekollekteerd worden ten bate van het Medisch Comité Nederland-Vietnam.

* *

Picketline bij Amerikaans consulaat

Naar aanleiding van de zware bombardementen op Hanoi en Haiphong is een picketline gestart bij het Amerikaanse consulaat in Amsterdam. Aan de organisatie van de picketline nemen de in J'accuse samenwerkende organisaties deel. Bij het ter perse gaan van dit nummer is nog niet besloten tot welk moment deze picketline zal voortduren. Belangstellenden om mee te doen kunnen informeren bij: Wim van Calcar, tel. 020 - 738477.

* *

Werkgroep Amsterdam

Het secretariaatsadres van de Werkgroep Amsterdam t.b.v. het Medisch Comité Nederland-Vietnam is gewijzigd en luidt nu: p/a AJM. Schoonhoven, Aragohof 5 hs, Amsterdam.

* *

Walt Haney naar Nederland

Van 14 tot 20 mei (en misschien nog wat langer) zal de Amerikaan Walt Haney een bezoek aan Nederland brengen. Haney was gedurende lange tijd werkzaam in Laos waar hij honderden slachtoffers van de Amerikaanse bombardementen interviewde. Over de Amerikaanse luchtoorlog in Laos legde hij getuigenverklaringen af voor de Amerikaanse Senaat. Op dit moment is hij werkzaam als hoogleraar aan de Harvard University. Haney zal in verschillende plaatsen in Nederland spreken, waarschijnlijk in Groningen, Nijmegen, Assen en Delft. Groepen die belangstelling hebben om in hun plaats een bijeenkomst met Haney te organiseren kunnen zich in verbinding stellen met Dr. Pen te Smilde, tel. 05927 - 2237.

Kunstenaars voor Vietnam

Mensen die akties ten bate van het Medisch Comité Nederland-Vietnam willen voeren en daarbij de medewerking van kunstenaars willen inroepen kunnen zichervoegen bij: Josje Janse, P.C. Hoofstraat 148, Amsterdam tel 020-711775 (toneel, cabaret)

Mies Bouhuys, Prinsengracht 390, Amsterdam tel 020 - 235982 (schrijvers)

Edith Neuman, Hobbemakade 66, Amsterdam tel 020 - 762528 (muziek)

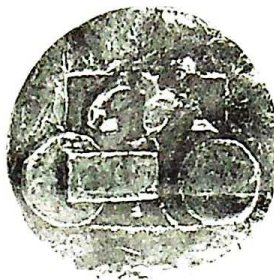
Voor nog beschikbaar werk van beeldende kunstenaars wende men zich tot Josje Janse.

Voor nog beschikbaar werk van fotografen wende men zich tot Chantal Roele, Lijnbaansgracht 90 huis, tel 020-228264. Hier kan men ook terecht voor fotomateriaal over Vietnam.

* *

Vietnampenning

Om meer bekendheid te geven aan het werk van het Medisch Comité Nederland-Vietnam heeft de beeldhouwer Frank Letterie een bronzen Vietnam penning ontworpen waarvan de eerste vijftig exemplaren ter verkoop worden aangeboden door de Werkgroep Soest t.b.v. het MCNV. De prijs van de penning bedraagt dertig gulden, de helft daarvan komt ten goede aan medische hulp. Men kan in het bezit komen van de penning door storting van f 30,- plus f 1,- verzendkosten op pg 24 58 0 26 t.n.v. E.de Groot-Joosten, Veldweg 14, Soest o.v.v. 'Vietnam penning'

Vietnam Penning ten behoeve van het MCNV

* *

Medische literatuur voor Vietnam

De aktie voor medische literatuur ten behoeve van de universiteiten en ziekenhuizen in Noord-Vietnam heeft tot nu toe aan boeken en tijdschriften ter waarde van f 22.000,- opgebracht. De aktie richt zich op oude en nieuwe studieboeken in de Franse, Engelse en Duitse taal alsmede op tijdschriften en monografiën e.d. Hieraan is nl groot gebrek.

In de afgelopen 15 jaar zijn meer dan 12.000 artsen in Noord-Vietnam afgestudeerd en is de gezondheidszorg spectaculair vooruitgegaan. Het gaat er nu om de wetenschappelijke kennis van het beschikbare medische potentieel te verdiepen.

In het kader van de aktie worden door lokale werkgroepen bijeenkomsten belegd voor artsen en andere werkers in de gezondheidszorg waar o.a. de diaserie over het elektronisch slagveld wordt vertoond. Ook worden artsen persoonlijk benaderd met het verzoek boeken of tijdschriften af te staan of een dubbel abonnement op hun kosten ten behoeve van de Vietnamese collega's te nemen. Van recente publikaties over tropische ziekten, brandwonden en andere verwondingen worden overdrukjes aangevraagd of fotokopiën gemaakt. Naast medische literatuur worden ook colorimeters, microscopen, glazen spuiten en ander niet meer gebruikt laboratoriummateriaal ingezameld. Het contactadres voor deze aktie is: J.A. Groenink, internist, J. de Koostraat 46, Amsterdam, tel. 020 - 197196.

* *